

VEAC NOU

Organ al Consiliului General ARLUS

ANUL XII Nr. 14

VINERI 6 APRILIE 1956

4 PAGINI, 25 BANI

ENERGETICA ATOMICA

In al șaselea plan cincinal, științific sovietică are de rezolvat sarcini mărețe și pasionante, la care acum câteva zeci de ani, oamenii nici nu înfrânneau să viseze. Este vorba de lupta necontenită a omului pentru subjugarea forțelor naturii. Lucrările noastre actuale sînt doar o etapă din această luptă.

În această privință, este elocventă dezvoltarea energetică. Se știe că în anii viitori, vor începe lucrările pentru crearea sistemului energetic unic, care va cuprinde, într-o primă etapă, partea europeană a U.R.S.S., iar după aceea, și Siberia. Pentru a transmite energia electrică la distanțe mari, este nevoie de curent cu tensiune foarte înaltă. Și ne amintim, de pildă, că transportul de energie electrică de la hidrocentrala de la Kuibisev la Moscova se realizează cu curent alternativ de 400.000 volți. Noile realizări în domeniul fizicii, electricității vor îngădui, fără îndoială, mărirea tensiunii și nu e departe vremea cînd va putea fi însoțită și tehnica transportului la distanțe mari a energiei electrice sub formă de curentului continuu.

Cînd privești harta Uniunii Sovietice, îți rețin numai atenția uriașele teritorii din vecinătatea Oceanului Înghețat de Nord. În adîncurile acestor pămînturi se ascund rezerve uriașe de mineruri. De pe acum, au fost stabilite în Nord trei mari centre de industrie minieră — peninsula Kola, Vorkuta din Uraltul de nord și Norilskul de pe cursul inferior al Eniseului. Dar în Nord clima e aspră. De aceea, pentru dezvoltarea producției și pentru crearea unor condiții mai bune de muncă și viață, sînt necesare cantități uriașe de energie, care să dea lumină și căldură în lungile nopți polare.

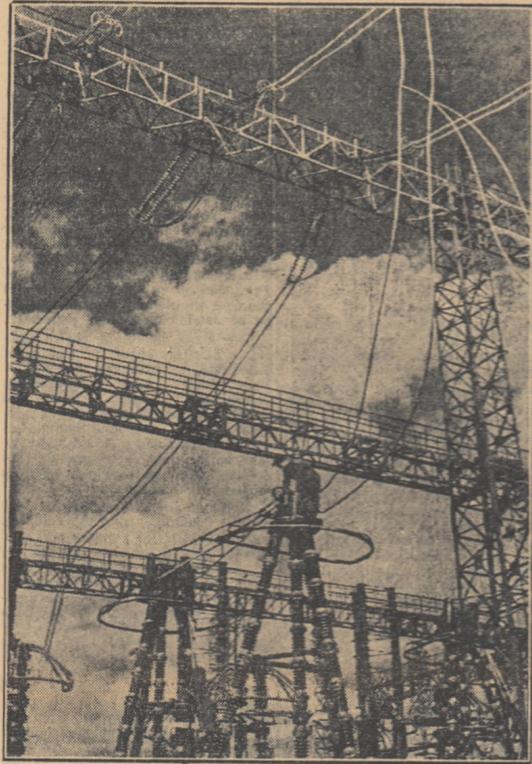
În regiunile nordice, resursele locale de energie sînt repartizate inegal. Pe peninsula Kola are mari posibilități de dezvoltare a hidroenergiei. Pe cursul inferior al fluviului Obi, s-ar putea construi o hidrocentrală uriașă dar chiar pentru realizarea unei construcții atât de uriașe, e necesară o serioasă sursă locală de energie. Pustiurile, în care se ascund bogății insemnate, ocupă și ele în Uniunea Sovietică suprafețe întinse. Iată de ce e deosebit de importantă crearea în astfel de regiuni a unor centre energetice puternice. Economia sovietică planificată prevede folosirea în aceste locuri a energiei atomice.

Centrala atomică, indiferent de regiunea în care se construiește, produce energie cu preț de cost aproape egal cu al energiei produse de o termocentrală obișnuită. Dacă o termocentrală electrică de 500.000 kW pe bază de cărbune consumă anual aproape 100.000 vagoane de combustibil, o cen-

Prof. G. POKROVSKI
doctor în științe tehnice

trăia atomică de aceeași capacitate consumă abia câteva vagoane de uraniu. Transportarea la orice distanță a acestei cantități neluabile de combustibil nu prezintă nici un fel de dificultăți. Iată de ce în regiunile îndepărtate care nu au bază proprie de combustibil, centralele atomice devin

milioane kW. La Congres, academicienul I. Kuraevov a amintit că două din ele, cu capacitate totală de 1 milion de kilowați vor fi construite în Uralt, iar una, cu capacitate de 400.000 kW, va funcționa în apropierea Moscovei. Trebuie să se mai înăsească și o centrală de 100.000 kW va avea unul sau două reactoare cu capacitate termică de aproape 400.000 kilowați. Pentru îndeplinirea acestui program, urmează ca în al șaselea cin-

Linia de curent de înaltă tensiune Kuibisev-Moscova

o verigă absolut necesară a sistemului nostru energetic.

În Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S., se prevede să se construiască pînă în 1960 cîteva centrale atomice cu capacitate totală de 2-2,5

Insemnări

In satul Iamnoe

Satul Iamnoe este, de fapt, ceea ce la noi se numește un cătun. Are ceva mai mult de 300 de case, grupate ca un lagune pe malul Donului. Pe aici a trecut în timpul războiului linia frontului și satul a fost distrus pînă la temelii. Locuitorii lui s-au răspîndit care încotro.

După ce gura tunului a amuțit și gloanțele nu și-au mai auzit ploaia de foc asupra acestor locuri pustii, oamenii au început să se întorcă, l-au întâmpinat prietelii îngrășioare, a unor imense grămezi de ruine și moloz, de gropi desfundate.

Au devenit istorice cuvintele răsunătoare pe care le-a dat atunci Simeon Filippovici Valikov, cel mai bătrîn dintre toți locuitorii, vecinului său Matvei Popov:

— Ce facem? Se ținea acesta, plîmbindu-și privirile îndurate pe locul unde altădată se înălțau case și fremăta viața.

— Cum „ce facem”? Reconstructiu satul. Dar știți, exact pe locul unde a fost. Nu ne depărtăm de Don nici măcar cu o palmă. Tu lot vecin ai să-mi îți, iar casa mea am s-o dărez chiar aici, pe mal. În susurul Donului m-am născut, în susurul Donului oreau să mor — a hotărît bătrînul.

Rar găsești dragoste ca aceea a cazacilor pentru Don. Nu-i cîntec în care să nu-l slăvească, nu-i bucurie sau durere pe care să n-o împartă cu el. Cînd vorbește despre el, cazacii îl personifică, numindu-l cu respect Svet Ivanici Don.

„Și satul a fost reconstruit, după planurile arhitecților. Străzile sînt largi și drepte, casele de piatră încintă privirea. În scurtă vreme, viața a intrat pe făgașul obișnuit. Oamenii s-au apucat din nou să muncească cu ritm pămîntului gras și darnic al regiunii Donului, și areleul „Zarea sofițializma” și-a câștigat reped locul de fruntă în raionul Semiluk.

Satul este în întregime electricizat și radioficat. De curînd, a fost montată o linie electrică de înalt voltaj, care se întinde pe o distanță de 18 kilometri. În colhoz au fost mecanizate adăptul vitelor, pregătirea nutrețului, semănatul, recoltatul.

Colhozicii din Iamnoe și-au construit și un club frumos, modern, pentru care a fost alocată o importanță sumă de bani.

În finutul Donului și-a vestit sosirea primăvara. Trăsnind, învelșul de gheață s-a desprins și

stolurile argintii au pornit-o la vale. Vîntul aduce respirația pămîntului trezit la viață. Cîmpul te împînză cu strălucirea rîului, cu zgomotul ciocănitărei, cu verdețea mușchilor și cu primul firicel de iarbă care a răsărit din sinul pămîntului încălzit.

Primăvara pămîntului — primăvara muncii...

Începe o nouă perioadă de muncă încordată, de griji și frămîntări, dar și de mari bucurii. Anul acesta, bătălia pentru recoltă va fi mai aprigă, mai măreț. Artelel „Zarea sofițializma” va mări suprafețele cultivate cu grâu și porumb.

Seara, după muncă, și în zilele de odihnă, colhozicii din Iamnoe se adună la club. Aici vizionează filme, ascultă conferințe, aplaudă pe artiștii amatori din satul lor.

Dar de curînd, în Iamnoe a avut loc un eveniment deosebit. În una din sălile clubului s-a deschis expoziția „Ivan Vostroilov”. Ivan

Vostroilov lucrează de multă ani ca agronom în colhoz. Timpul lui și l-a consacrat picturii. Lucrările sale au fost apreciate la expozițiile regionale și raionale. Și acum, cu prilejul împlinirii a 30 de ani de activitate artistică, colhozicii au expus la clubul lor lucrările picturii cu care se mîndrește.

Le sînt scumpe tablourile lui Ivan Vostroilov. Ele înfățișează viața și munca lor, satul lor, chipuri cunoscute și dragi.

În ziua deschiderii, în numele colhoznicilor, bătrînul Simeon Filippovici Valikov l-a felicitat pe Ivan Vostroilov.

— Să trăiești, Vanea — i-a spus moș Simeon sărutîndu-l pe amîndoi obrazii. Îți mulțumim pentru cîntec pe care o faci satului nostru. Ne mîndrim cu tine.

— Eu trebuie să vă mulțumesc și nu știu cum să aș putea-o face — a răspuns emoționat Vostroilov.

Cuprinse cu privirea camera luminată de pereții căreia atîrnau tablourile sale. Ochii i se opriră asupra unui din ele intitulat: „Reconstructiu Iamnoe”.

— Moș Simeon, primește tabloul asta ca dar de la mine. La temelia satului stau și cuvintele dumitale.

Și rupînd din carnet o foaie, Vostroilov scris pe ea așa cum se obișnuiește la expozițiile mari: „Reținut pentru Simeon Valikov”. Apoi, jumătate în glumă, jumătate în serios, o prinse de tablu.

I. SCUTARU

(continuare în pag. III-a)

Asocil primăvara

În sudul Uniunii Sovietice a sosit primăvara. În vâlcele Asiei Mijlocii în-

D. SLOBODCIKOV

multă întrebuințare în colhozuri și sovhozi. Acest procedeu de îngrășare a solului se folosește și pentru semănturile de toamnă din regiunile de sud ale R.S.S. Moldovenești.

Colhozurile și S.M.T.-urile acordă o atenție mare pregătirilor pentru însămînțarea porumbului. Mecanizatorii dau zor să termine perfecționarea semănturilor pentru însămînțarea porumbului în cuburi așezate în pătrat. Ele vor fi astfel aranjate încît în fiecare cub să cadă un anumit număr de boabe. În acest scop, porumbul se calibrează după mărimea semințelor. Pînd în fiecare cub un număr

de semințe, colhozicii sînt scutiți de a face mai tîrziu rădărea porumbului. Colhozurile și sovhozurile din Ucraina au hotărît să însămînțeze în primăvară peste 7 milioane hectare cu porumb.

Pămînturile întelente și virgine din Siberia și regiunile nordice ale Kazahstanului sînt încă acoperite de zăpadă. Dar mecanizatorii și colhozicii se pregătesc intens pentru însămînțările de primăvară care se vor întinde pe 30 milioane de hectare.

Zăpada a fost reținută pe un milion de hectare. Încă înainte de topirea zăpezii, lucrătorii sovhozurilor, S.M.T.-urilor și colhozicii au și început să se pregătească pentru lucrările de reținerea apelor. Tractoarele brăzdează zăpada strălucitoare. Acțiunea de reținere a apelor provenite din topirea zăpezii s-a extins pe 14.300 ha.

Pe ogarele Uniunii Sovietice se duce o bătălie îndrăjită pentru belșugul viitoare recolte.

În regiunile Kazahstanului de sud au început lucrările de cîmp. Mij de tractoare au ieșit pe ogarele regiunilor Kati-Ordinsk, Djambul, Alma-Ata, Taldi-Kurgan etc. În regiunea Tuznuk-Kazahstan însămînțările sînt pe sfîrșite.

Îngrășarea prin limanuri se răspîndește tot mai mult în regiunile secetoase. Aceste limanuri sînt secetoase și apa pe care o aduc din topirea zăpezilor se reține cu ajutorul barajelor și digurilor. Pămîntul absoarbă apa, crezîndu-se astfel rezerve mai de umezeală, care contribuie la sporirea recoltei. În Kazahstan, îngrășarea prin limanuri s-a făcut pe 2,5 milioane hectare de pășune și izlaz.

Zilele calde au venit și în Transcaucazia. În livezile Azerbaidjanului înfloresc migdalul. Sute de agregate cu semănători brăzdează cîmpurile ce se întind de-a lungul rîurilor Kura și Araks. În zona canalului Verhne-Karabakh, pentru prima oară, se însămînțează cereale. Suprafața culturilor se întinde pe zeci de mii de hectare. În primăvara aceasta, zăpada se topește mai înțel de cît în anii trecuți. În cîmpurile timpurii înaintate, cîmpurile Zaporjiei, regiunile Dnepropetrovsk și Rostov sînt acoperite de zăpadă. În regiunea cea mai sudică a Ucrainei și în Caucazul de nord, muncile de primăvară se desfășoară însă din plin. Și în taberele de cîmp din raionul Budionni, în tinutul Stavropol, se fac pregătirile de primăvară. Mecanizatorii de la S.M.T. Arhanghelsk sînt gata să iasă cu mașinile și tractoarele la cîmp. Pe ogarele Crimeii, S.M.T.-urile au și început lucrările de boronire a ogorului negru de toamnă, pentru a menține mai bine umiditatea în sol.

Mecanizatorii de la S.M.T. Rodnikovsk au și boronit primele mii de hectare în colhozul „Farul revoluției”. Totodată, a început aici și însămînțarea ovăzului și secarei de primăvară.

Lucrătorii agricoli acordă o mare atenție îngrășării pămîntului, contribuind astfel la sporirea recoltei. Colhozurile Ucrainei au transportat la cîmp cu 4.000.000 tone gunoi mai mult decît în anul 1955, iar colhozurile Bielorusiei — cu 1,5 milioane tone de turbă mai mult.

Aviația agricolă ia parte activă la campania agricolă. Avioanele trec pe deasupra cîmpurilor, la o anumită înălțime, lăsînd în urmă nori de îngrășăminte chimice. Îngrășarea pămîntului din avion — procedeu care are avantajul că se poate folosi imediat după topirea zăpezii, fiind în același timp foarte eficient — capătă tot mai

multilateral. Constructorii și arhitecții, de pildă, chiar din prima zi a soarelui în Moscova și-au manifestat dorința de a vizita cartierele care se construiesc locuințe; electrotehnicienii au colindat mai întîi uzinele electrice etc.

La hotel, oaspeții din Cehoslovacia au făcut cunoștință cu turiștii maghării, care au sosit la Moscova în ajun.

De acesta este numai începutul sezonului turistic. Peste cîteva zile, ogorului grecesc „Ionia” va duce la Odesa sute de turiști din Franța, Belgia și alte țări. Ei vor vizita o serie de porturi la Marea Neagră și Imprejurimile lor, Moscova și alte orașe.

Tot în cursul acestei luni, vor sosit și turiștii din Anglia.

Poporul sovietic dorește să primească oaspeții din toate țările. El a luptat și luptă pentru stringerea legăturilor de prietenie cu toate popoarele lumii. Și în această primăvară, schimbul de turiști este una din cele mai importante căi.

Organizația sovietică „Inturist” a încheiat contracte cu organizații similare din Anglia, Franța, Suedia, Finlanda, Cehoslovacia, România, Polonia, Bulgaria, R. D. Germană ș.a.

În actualul sezon, și turiștii sovietici vor vizita în număr mare multe țări. De curînd, un grup de turiști s-a înțapat din Italia. Peste cîteva zile un altul va pleca în Finlanda, iar în Cehoslovacia, turiștii sovietici au sosit de cîteva zile. În cursul acestei luni, alte grupuri vor pleca în Olanda, Anglia.

Se intensifică considerabil legăturile turistice ale Uniunii Sovietice cu celelalte țări ale lumii.

Oaspeții Moscovei

Trenul intră în gara „Leningrad” din Moscova. Pe peron, moscoviții își așteaptă rudele, prietenii, cunoscuții. Flori și batiste flutură în aer, răsunînd exclamații de bucurie.

Printre pasagerii sosiți din Leningrad se află un grup mare, pe care-l înconjoară îndată zeci de oameni. Sînt cei 270 de turiști cehoslovaci, care vor sta cîteva timp în Uniunea Sovietică. Înainte de a veni la Moscova, ei au vizitat Kieul și Leningradul.

Acest grup numeros este compus numai din ingineri, profesori și studenți ai institutelor politehnice. Cu toate acestea, interesele lor sînt diferite și

Intrecerea copiilor

Pe adresa Palatului pionierilor „Gukas Gukasian” din Erevan a sosit următoarea telegramă: „Dragi prieteni, ne reconaștem învinși în ambele partide. Vă felicităm din inimă pentru victorie. Am urea să stabilim de pe acum condițiile noului meci pe care propunem să-l începem în aprilie Tinerii șahiști din Praga”.

Telegrama aceasta marchează sfîrșitul partidei de șah prin telegraf dintre pionierii praghezi și cei din Erevan.

Încă la sfîrșitul anului trecut, pionierii armeni au trimis șahiștilor Palatului pionierilor „Julius Fucik” din Praga, invitația de a juca o partidă amicală la două table. Curînd, după aceasta, telegraful a transmis praghezilor prima mulară executată de pionierii armeni. Așa a început acest interesant meci internațional între copii, care a durat patru luni. În acest răstimp, pionierii celor două țări au

La Institutul de pomologie, viticultură și vinicultură al Filialei din Moldova a Academiei de Științe a U.R.S.S., se cultivă soiuri de migdali rezistenți la geruri. În discuit, E. Hramov, colaborator al institutului, face hibridizarea migdalului într-o livadă înflorită

In îndepărtata Ciukotkă

Îndepărtata Ciukotkă a atras și continuă să atragă pe scriitorii și pictorii. De multă vreme s-a vizitat și de acest ținut nordic al Uniunii Sovietice, să-i cunoșce oamenii căliți în focul creațiilor și al asprimilor climet. Și această dorință s-a împlinit.

În Ciukotka am văzut și vizitez localitățile Anadir, Uelen, golful Lauen și multe colhozuri. Am studiat îndeaproape viața și munca vîntătorilor, a crescătorilor de reni, a vîntătorilor de balene cît și activitatea literară intelectuală. Zi de zi, albumul meu s-a îmbogățit cu noi desene, noi schițe. Dar nimic nu era neașteptat sau neobișnuit, cum credeam eu înainte de a veni. Tot ce am văzut în Ciukotka este în fond caracteristic pentru viața noastră de toate zilele, pentru realitatea sovietică.

De pildă, ce poate fi neobișnuit în faptul că elevii, după lecții, scriu articole și fac desene pentru un nou număr al gazetei de perete — și trebuie să spunem că mulți dintre ei o fac cu talent? Dar ceea ce are încredințat și importantă deosebită, este faptul că pentru a studia în școlile meșteșuguri, acești copii de păstori au venit aici tocmai din tundra din Uelen. Și cînd te gîndești că bunicii lor nu numai că erau alinafebi, dar nici n-aveau idee de existența scrisurii!

Pentru acești copii, s-au amenajat internate, de educație lor se ocupă pedagogii calificați, iar personalul medical se îngrijește de sănătatea lor. După absolvirea școlii medii, mulți dintre ei continuă să studieze de-

nind medici, pedagogi, zootehnicieni iar alții se întorc în tundra, pentru a munci în artelurile de creștere a renilor și animalelor sălbatice.

Acum, foarte rar mai poți întîlni în rîndul păstorilor vreun analafet. Primind ziarul „Sovetskaia Ciukotka” ce apare aici foarte regulat, ei îl citelesc de la primul și pînă la ultimul rând. Dar dacă te gîndești că aceste ziare sînt aduse de la o depărtare de sute de kilometri, cu ajutorul transportului cu reni, dacă săi ascuți discuțiile oamenilor, interesul cu care dezbate ei nu numai problemele locale ale colhozurilor din Ciukotka, dar și tot ce se petrece în întreaga lume, atunci îți dai seama că acest lucru, deși în aparență destul de obișnuit, nu e de loc lipsit de importanță.

Privesc acum una din schițele mele luate la împlinare. Este vorba de localitatea Naukan așezată pe fîrșul înalt al mării și înconjurată de niște stînci ciudate. În colhozul „Leninski puti” s-a adus un film nou. Vîntătorii de balene s-au întors tocmai la timp, pentru a putea viziona filmul. Ziua de muncă s-a încheiat cu un vinat bogat. Toți sînt bine dispuși. Un tîrîm cîntă la gîtar, iar fețele și băieții încep să danseze. Nici ritmul și nici maniera dansului n-au nimic exotic. Este un vals obișnuit. Cum s-ar spune, timpuri noi, oînteece noi, dansuri noi. Ciukcii n-au uitat jocurile naționale, dar el le-au învățat și pe acelea pe care le-au adus aici rușii.

Tot aici, în Naukan am făcut cunoștință cu meșterul Huhutan, sculptor în os. Mulți ani el a fost vîntător

de balene, morse și alte animale marine. Odată, la o vîntătoare i s-a întîmpiat o nenorocire în urma căreia a rămas fără picioare. În trecut, o asemenea nenorocire ar fi însemnat condamnarea lui și a familiei la foamete. Dar acum, colhozul l-a ajutat.

Încă de mult Huhutan se ocupa în timpul său liber cu sculptura în os. Dar de cînd n-a mai putut merge la vîntătoare, el s-a consacrat cu totul sculpturii. În minile sale îndemnitate, bucițele de os din colții morșelor devin obiecte de mare frumusețe și foarte grațioase. Huhutan sculptează nu numai figuri de oameni sau animale, ci face și compoziții. Cunoașterea adîncă a obiceiurilor animalelor, a naturii nordului cît și a vieții poporului său, îi dă posibilitatea să creeze opere de o înaltă valoare artistică.

Faptul că Huhutan a devenit un mare artist, nu constituie ceva neobișnuit. Aspirația, năzuința către creșterea este o necesitate organică a fiecărui popor — mare sau mic — și ea se realizează atunci cînd el devine adevărat stăpîn pe soarta sa.

Nu, nimic neobișnuit n-am descoperit în Ciukotka. Am cunoscut viața obișnuită și soarta obișnuită a oamenilor sovietici. Și tocmai în această constă marea semnificație a transformărilor pe care le-a adus regimul sovietic în acest îndepărtat colț al lumii.

V. ROMANOV
pictor

facut schimb de scrisori, de fotografii și tot felul de daruri.

În afară de contribuția la ridicarea domăstirii sportive pe care a reprezentat-o Ciukotkă și Armeniei.

Cercetătorii oceanului aerian

Ca întotdeauna, la ora 5 dimineața aerologii de serviciu al observatorului aerologic central al stației Dolgoprudnaia, lansează o sondă radio-nică. Ea străbate pătura de aer pe o înălțime de aproape 30 kilometri și cercetează situația diferitelor straturi ale atmosferei.

Balonul E în aer — comunică Varvara Monaenkova, aerologul de serviciu.

Inginerul Anatoli Sorokin determină poziția balonului în atmosferă. Monaenkova notează în fiecare minut mișcările balonului. În acest timp, observator, un alt aerolog-recepțiează semnalele sondei radiofonice care comunică schimbările de temperatură, presiunea barometrică și umiditatea aerului la diferite înălțimi. Balonul se află în aer de 80 de minute. În timpul acesta, el a străbătut o înălțime de 24 kilometri. Deodată, semnalele au încetat: balonul a plesnit.

Aerologii încep să descifreze imediat semnalele recepționate, deoarece la ora 7 și 40 de minute, centrul de radio-meteorologie din Moscova va transmite rezultatul cercetărilor tuturor aerologilor de pe teritoriul european al U.R.S.S. Această transmisie, care se face la trei stații de radio din Moscova, este așteptată cu nerăbdare de toate stațiile meteorologice din întreaga Uniune Sovietică.

Într-o stație centrală din Moscova sînt de asemenea recepționate și de alte servicii meteorologice din Europa și din alte continente care, la rîndul lor, transmit prin radio rezultatul cercetărilor făcute în țările lor. Aceste informații sînt pe larg folosite de meteorologii din Uniunea Sovietică. Munca coordonată a aerologilor din toate țările permite să se întocmească harta întregului ocean aerian și să se stabilească pronosticul vremii pe întreg pămîntul.

În același timp, sute de aerologi sovietici de la stațiile Dolgoprudnaia și de la Polul Nord, din Vladivostok și din Kaliningrad, precum și din multe alte localități — lansează în aer sonde radiofonice.

Cercetarea atmosferei nu se face numai în acest fel. De pe platformele de lansare, ca și de pe aerodromuri, se ridică aerostate și avioane special amenajate. Cu ajutorul lor, se cercetează felul cum se formează pătura de nori, densitatea și grosimea lor.

numai în acest fel. De pe platformele de lansare, ca și de pe aerodromuri, se ridică aerostate și avioane special amenajate. Cu ajutorul lor, se cercetează felul cum se formează pătura de nori, densitatea și grosimea lor.

— Balonul E în aer — comunică Varvara Monaenkova, aerologul de serviciu.

Înainte de lansare

Uniunea Sovietică este membră a organizației meteorologice mondiale. Ea caută să se achite cu cînte de obligațiile care îi revin în această calitate și transmite în mod regulat prin radio datele necesare pentru stabilirea pronosticului vremii, ca și pentru alte scopuri științifice.

Prima sondă radiofonică a fost inventată și lansată în U.R.S.S. la 30 ianuarie 1930. De atunci se folosește pe scară largă această metodă de cercetare a stratosferei.

Spațiul aerian sovietic este cercetat cu ajutorul unei vaste rețele de stații aerologice și observatoare din țară. Pe baza unor înțelgeri internaționale și a principului de ajutorare reciprocă, Uniunea Sovietică furnizează tuturor serviciilor meteorologice din lumea întreagă, datele necesare.

Tema eroismului în dramaturgia sovietică

Dacă am deschide o enciclopedie sau un dicționar al limbii române, am găsi multe definiții, deosebite, dar apropiate între ele. În toate va fi vorba despre spiritul de sacrificiu în numele unui scop nobil, despre lăra și ineluctabilitatea în luptă pentru adevăr, bine și frumos, despre subordonarea conștiinței a interese personale, în interesul mai înalte ale clasei, poporului, omenirii. Dar nici o definiție și, se înțelege, nici un articol nu poate aduce în fața oamenilor chipul viu al celor mai buni dintre ei, chipul celor care au luptat cu neînduplecare și cu fosta gata la oricând, în numele marilor idealuri ale sufletului lor. Adevărații eroi — cei care au fost foarte mulți — sunt pierduți și dacă Eliade are un nume, nimeni în schimb nu știe cum îl cheamă pe ostașul grec care, cu prețul vieții lui, a vestit Atena cu clevea ceasuri mai devreme decât de la Marathon.

La drept vorbind, însă, un catalog al eroilor nici nu și-ar avea rostul: numele, ca și faptele, se uită, asta e firesc. Dar cîntul despre aceste fapte își are prețul deplin: numai acest cînt ține trează de-a lungul veacurilor mîndria pentru numele de om.

O bună parte din arta tuturor timpurilor și tuturor popoarelor e închinată locaiei acestor fapte, ca un certificat de demnitate și mîndrie a vieții omenestii pe pămînt.

Așa vrea să încere să notez unele impresii despre câteva piese de teatru ale dramaturgilor sovietici, piese în care tema eroismului răsuna cu deplină putere.

Multe cărți de mare valoare artistică și omenescă a dat cultura umană literaturii sovietice. În multe din ele a răsunat cu putere tema eroismului oștășesc și civil, în anii primelor cincinale, în anii Marelui Război de Apărare a Patriei, precum și în anii noului avînt pașnic de după război.

Cu uimire și nesău a citit sute de mii de oameni din țara noastră „Calvarul” lui Alexei Tolstoi și „Pămînt destelenit” al lui Solohov, „Și a fost ziua a doua” a lui Ehrenburg, „Tînăra Gardă” a lui Fadeev. Cu entuziasm au fost înfăptuite de spectatori piese ca „Liubov larovaia”, „Trenul blindat”, „Ruptura”, „Platon Krecet” și — de curînd — „O chestiune personală”.

Asupra cîtorva piese vreau să mă opresc acum.

Și voi începe cu piesa „Uraganul” de Bill-Belojerkovski, înscenată în păcate încă nereprezentată la noi, deși — în treacă ție spus — ar fi fost de mult timp

bine realizat, al dușmanului de clasă. Și din acest punct de vedere, „Uraganul” e cu totul remarcabilă, — în bine, se înțelege. Nimeni nu e fals, schematic, simplist, în chipul președintelui al marinarului, al bălînului bolșevic Raevici. Comunistii nu sînt aici niște raisonneuri uscăliți și rigizi, care înving prin voința autolui. Ei sînt în fiecare clipă mai supli, mai lucizi, mai inteligenți decât dușmanii lor. De aci senzația de cuprindere deplină a vieții, de aci încrederea nu numai în măiestria artistică, dar și în mesajul politic al piesei și autorului ei: din paginile „Uraganului” nu suflă aerul gîndului a unui ventilator de birou, ci cu adevărat uraganul înnoitor al revoluției, al vieții celei noi și al oamenilor noi pe care-i cheamă studentul Trofimov al lui Cehov, — suflă furtuna invocată de albatrosul lui Gorki.

La trecut ani mulți de atunci. Iarna 1941—1942. Deasupra acelorasi înălțimi (în jurul ale Rusiei, arde iarăș o lumină nefirească. Dinșpre arde data aceeași, se înfîșează spre răsărit, tot mai spre răsărit, incendiul războiului. Ard orașele, ard satele, ard cîmpurile bogate și largi.

Intr-o zi, cei ce au luat în mîna ziarul „Pravda” au fost surprinși: în locul obișnuitelor știri și reportaje de pe front și din uzine, cele patru pagini ale ziarului erau acoperite în întregime cu un singur text, care abia lăsa un mic colțisor pentru comunicatul oficial al Comandamentului suprem. În acea zi, „Pravda” scoate tot materialul obișnuit din coloanele sale, pentru a ține pînă în întregime piesa „Frontul”, de Alexandr Korneicuk și din paginile milioanei de exemplare ale ziarului, dramaturgul se adresa întregii țări, spunându-i părerea despre felul în care trebuie dusă lupta pentru înfrîngerea dușmanului, despre eroismul ostașului și eroismul generalului, despre calea, singura cale justă spre victorie.

Care e tema piesei? Generalul Gorlov a luptat cu eroism în războiul civil. Și astăzi, e plin de dorința fierbinte de a-l bate pe fasciști. Cu toată vîrstă lui înaintată, — pus la comanda unui pluton, sau poate chiar a unei companii, ar face minuni de eroism. Dar, din păcate, ei comandă un front.

Cum îl comandă? Să-l ascultăm vorbind în seara în care e sărbătorit pentru noua decorație primită: „Eu sînt un om simplu și modest. Am început să lupt după ce am terminat „universitatea” de trei clase în sat. De atunci, n-am mai urmat altă universitate. N-am învățat să lupt în academiile, ci în cîmpul de bătănie. Nu sînt un teoretician, ci un bătrîn cal de luptă”. Și mai departe: „Nu s-obișnușt să stau mult timp în birou și să-mi bat capul cu hîrtiile. Războiul

nu este academie. Principalul e să cauți dușmanul, și să-l lovești acolo unde l-ai găsit. Acționează, fără să te gîndești prea mult”.

Nu cumva are dreptate acest bătrîn cumsecade? Doar armata de sub comanda lui a efectuat cîteva operațiuni reușite. Dar cum? Cu ce preț? Datorită cui? Generalul Ogniov, comandant de armată, ne-o spune nouă, și l-o spune și lui Gorlov, atunci cînd se discută planul unei noi lupte: „Orășul l-ai luat, și l-ai bătut și pe nemții. Dar cum l-ai luat? Cine a învins? L-ai cucerit numai datorită curajului ostașilor, eroismului subofițerilor și ofițerilor. A învins ostășul, în ciuda ordinului care a pus trupele în cele mai vitreghe condiții. Asta-i realitatea”. Iar fiul bătrînului general, locotenentul de gardă Serghei Gorlov, vorbește cu tristețe: „Bătrînul, tatăl meu, e un om mărginit. Iam pare rău. Iam pare foarte rău...”

Din discuții nu poate ieși la suprafață atît de limpede adevărul, cît poate ieși din fapte, din viață. Și iată că viața își ia sarcina de a decide între Gorlov și Ogniov. Corpul de tancuri care înaintază orbește, fără plan, sau mai bine zis după planul pripit și superficial al lui Gorlov, e nimicit. Armata lui Ogniov, aruncată departe înainte, e în grea pierdorie. Într-o tranșee, la o margine de drum, se pregătește de luptă bateria comandată de locotenentul Serghei Gorlov. Armata se retrage, planul generalului Gorlov a dat greș. Iar bateria comandată de fiul său rămîne pe loc, apărînd retragera. Pînă la ultimul obuz, pînă la ultimul om. Ogniov avea dreptate să spună că ostășul învinge nu datorită ordinului, ci în ciuda ordinului: nici un tanc dușman nu pătrunde pe drumul pîzit de unitatea lui Serghei, — dar Serghei însuși și toți ostașii lui pier pînă la unul, executînd ordinul și apocînd retragera armatei.

Desigur, în piesă Gorlov e șos de la comandă în final. Dar pentru noi, el e șos de la comandă atunci cînd fiul său moare apărînd retragera armatei, cînd zecile ostași pier în fața noastră datorită nepriceperii lui.

Cît curaj trebuie pentru a scrie în zilele grele ale retragerii o astfel de piesă, cît curaj pentru a o aduce la cunoștința țării întregi! Și cîtă neștrămătuță încredere în victorie în victoria atît de greu cucerită!

A treia — și ultima — piesă despre care vreau să vorbesc, este piesa lui Alexandr Ștein, „O chestiune personală”. Piesa se joacă la noi de cîteva luni de zile, cu un succes ce crește de la spectacol la spectacol. Și sala răspunde adesea prin aplauze la scenă deschisă replicilor eroilor.

Cui se datorează încrederea cu care publicul urmărește șosă personajei piesei, aplauzele entuziaste, dis-

cuțiile aprinse din foaier și la plecare?

E vorba și aci de reacția firească a spectatorului în fața eroismului înfățișat la lumina rampei. Dar acum e vorba de un alt fel de eroism. Inginerul Hlebnikov, tehnician de frunte dintr-un minister, își apără eroic cinstea, demnitatea, numele său de om și de comunist, — în fața încercărilor de a-l compromite ale directorului cadrelor din minister, abjectul Poludin. Hlebnikov nu trage cu pușca, nu depășește de zece ori norma, — el apără numai cu eroism și învingătoare o părticică a marelui drapel al comunistilor: propriul lui carnet de partid.

În jurul lui Hlebnikov, Poludin a țesut o intrigă nu atît de abilă, pe cît de josnică.

Poludin ar vrea să monopolizeze pentru sine totul, parținitate, devotație, simț de răspundere; cine dintre noi n-a înțeles în viața astfel de figuri ridicole și sinistre în același timp? Și ce păcat că adesea mulți dintre noi am cedat sau cedăm în fața lor...

Dar iată că Hlebnikov n-a cedat! Hlebnikov își apără dreptatea la colegiul controlului de partid, Hlebnikov refuză orice muncă de mică răspundere ce i se oferă, — așteptînd dreptatea, Hlebnikov își continuă neabătut cercetările științifice.

Ce li dă puterea să lupte astfel? Pe de o parte, formația lui de comunist de intelectual, de fost ofițer sovietic: el știe că e cu neputință ca pînă la urmă adevărul să nu iasă la lumină.

Pe de altă parte, credința fără șovăială în cinstea lui Hlebnikov de care dau dovadă cei din jur, familia, prietenii lui. În înșelăciunile și încrederea.

Poate că unii din spectatori din saia se recunoasc în Hlebnikov; alții, mai puțin, în Cernogubov. Puțini de tot sînt cei care admit să se recunoască în Kolokolnikov, așa zisul prieten care „se abține” cînd se votează excluderea lui Hlebnikov, declarîndu-i totodată acestuia că e convins de cinstea lui, dar că „există motivele cînd și lăcarea e un act de curaj”. Se înțelege că în Poludin nu se recunoaște nimeni. Dar aceasta nu scade valoarea demascatoare a piesei. Ea răsuna ca o puternică chemare la luptă: nu vă speriați de frazele umblate, de demagogii cocoșai în funcții înalte. Nu vă speriați de Poludin, luptați contra lor, demascați-i! Ajuțați partidului să lichideze aceste figuri odioase.

Acesta e mesajul înfășărat al piesei lui Alexandr Ștein. Și aplauzele pe care ea le culege sînt răspunsul firesc al spectatorilor la pilda de eroism moral pe care personajele piesei o dau oamenilor, atît de apropiați de ei, din sălile de spectacol.

Vorbind despre trei piese, n-am putut cuprinde, se înțelege, nu numai totalitatea realizărilor de seamă ale dramaturgilor sovietici inspirate de ideea eroismului, dar nici măcar n-am putut da pildă pentru numeroase domenii în care, odată cu puterea sovietică, edată cu nouă atitudine față de lume și de viață, eroismul a ajuns la ordinea de zi.

Există un eroism al muncii intelectuale, curajul de a gîndi mai departe decît alții și de a pune în practică aceste gînduri — atît de minunat este „Afăcerea Rumeantev” care, după relațiile presei sovietice, se bucură de o mare apreciere în rîndurile spectatorilor.

Studioul central de filme documentare a realizat o serie de cronici cinematografice despre muncă pe pămînturile destelenite. Astfel, filmul „După un an”, arată cum au fost organizate sovhozurile „Urojanin” și „Ordjonikidze”, cum s-au călătuit noile cadre agricole în lupta cu natura. Filmul arată cum noile sovhozuri din Siberia asigură recolte bogate, cum oamenii simt bucuria muncii creatoare.

„Turnarea neîntrepută a oțelului” este titlul unui film în culori, produs de studioul de filme științifico-populare din Moscova. Filmul expune într-o formă populară și interesantă ideea tehnică referitoare la perfecționarea unui important proces în producția metalurgică.

Un cor în vîrstă de 120 de ani

Locuitorii orașului Pytsman din R.S.S. Estonă au sărbătorit recent un jubileu neobișnuit. În 1836 adică acum 120 de ani, în satul Adaver-Pujatu, situat în apropierea orașului, M. Kam, învățătorul școlii locale, a organizat primul cor de țărani din Estonia.

Acum, acest colectiv de amatori reunește numeroși cîntăreți amatori și dă în cluburile colhoznice concerte care se bucură de mare succes. Corul este alcătuit din șaptezeci de persoane.

E fără capăt drumul...

de MAXIM TANK

Se pierde drumul în nemărginire.
Ne vom vedea din nou, dar pin-aturci
O, vintule, cu cită îndîrjire
Te pizmulesc: mai repede-ai să-ajungi.

S-o întîlnesci în zorile de mai
Și s-o auzi cum cîntă, îngereste,
Cînd Răsăritul — proaspăt și bălai —
În ciuturile-i pline clipește.

— Nu dormi, iubita mea? Mi-auzi chemarea?
Vin' s-ascultăm sub cer privighetoea...

In romînește de PETRE SOLOMON

Talentul și munca

LEONID LEONOV

În artă nu există reguli sau scheme de-a gata. Artistul poate să-și pună ideea în aplicare cum vrea, numai ca totul să fie bine. O temă importantă, mare, cere foarte multe și, în primul rînd, cere cunoașterea materialului, munca, talent. Reprezentanții celor mai deosebite curente și școli în critica sînt de acord cu toții că e de dorit ca scriitorul să aibă talent. Dar, înainte de talent, scriitorul are nevoie de mînt și de suflet.

Un scriitor cu adevărat mare se poate naște numai dintr-un om cu adevărat mare. Literatura e gîndire; iar ideea se naște din inimă, rațiune și conștiință caltăfăcenoasă, ea este dragostea cea mare pentru țară, este dorința de a de a primi, ci de a da, e calea omului pe care-l privesc cu pătimășă speranță milioane de conștientii. Scriitorul trebuie să fie un om mare. Omul mărunț n-are ce căuta în literatură, dacă nu punem la socoteală literatura lăfăina, făcută meșteșugărește.

Munca de scriitor este o muncă ce nu știe crutare, o muncă cu orice preț, cu o maximă dăruire de sine. De aceea, trebuie să spun din capul locului că meseria de scriitor aduce adesea amărăciuni. Însă, deopotrîivă cu el avem și bucuria și truvairiile noastre în creație, care, după cum șocul eu, așază munca artistului mai presus de orice, încintarea pe care o dă munca noastră este accesibilă tuturor acolora care, intrînd în literatură, au pentru aceasta unecum premieze. Toate victoriile încep cu victoria omului asupra lui însuși.

Mie, de pildă, mi se pare lucru vădit că, pentru a scrie bine, trebuie să scrii mult. Nu-i vorba de cantitatea de lucrări, ci de cantitatea de muncă depusă la fiecare din ele. Lurații o temă pînă cînd o epuizați complet, în așa fel ca timp de cel puțin zece ani nimeni să n-o mai poată aborda. Este necesară o vastă muncă preliminară asupra materialului luat din viață, asupra compoziției lucrării, pentru a înlesni cititorului înțelegerea celor posibile, pentru a transmite consecvent logica faptelor...

E greu să cunoști tot ce a produs omenirea timp de milenii în domeniul culturii. Dar scriitorul trebuie să știe unde ar putea să aibă culete lucru, în ce rafturi îl poate găsi. Trebuie să pozezi prea mult aplomb stupid, ca să lîri în stare să comunici oamenilor lucruri pe care ei le știu. Iar oamenii de azi știu foarte multe. Și ca să-ți poți reprezenta nevoile pe care le au astăzi oamenii, trebuie să le cunoști deslușit tu însuși. Căteva, ca orice produs al activității umane este creată în vederea unei anumite acțiuni. Importanța unei cărți e în funcție de măsura în care ea poate lucra asupra minților omenestii, în vederea progresului. E de dorit ca orice carte să constituie un eveniment, fie și mic, în cultură. O carte nouă este o privire în viitor și trebuie neapărat să ne dăm seama dacă ea ne mișcă înainte, dacă are măcar a suta mia parte din însemnătatea pe care o are astăzi, să zicem, sincronul sau ceva similar.

Eroul din întreaga literatură a secolului XIX (nu mă voi apuca să calculez și să enumăr rarele excepții) nu lna parte la procesele de muncă. Spun asta nu în sens peiorativ, ci pentru că înainte vreme autorul era soubt de necesitatea de a înfășșa izvorul de muncă din care personajul își scoate mijloacele de existență. As-

Eu pizmulesc și soarele, știind
Că e pe cîmp cu dînsa, ziua toată,
La semănat: zîmbește, daurind
Aceste mîini destoinice de fată.

Mi-e ciudă pe grădînă, c-a-mpletit
Verdeală-n jurul casei ei, și poate
Că-n fiecare noapte-n geam îl bate
Cu-o ramură, șoptindu-i deslușit:

Carnet

Interpretarea operelor lui D. Șostakovič în S. U. A.

În una din sălile Muzeului de Artă contemporană din New York, cvartetul de coarde „Clarmont” a executat recent „Cvartetul al cincilea de coarde” al compozitorului sovietic Dmitri Șostakovič, „Cvartetul”, căruiu presa americană i-a făcut o apreciere favorabilă, este executat în S.U.A. pentru prima oară.

Filme sovietice noi

Studiourile cinematografice din U.R.S.S. au realizat în ultima vreme o seamă de filme noi, ale căror calități de regie și de interpretare sînt relevate de presa sovietică.

Noul film „Volnița”, transpus nere pe ecran a cunoșcutului roman al lui F. Gladkov, este realizat de regizorul G. Roșal după scenariul lui L. Tauberg. Filmul prezintă o întreagă galerie de caractere omenestii interpretate de actori cu multă profunzime psihologică. Deosebit de interesante, cum subliniază articolele din presă, sînt aci scenele de masă și scenele în care se arată munca grea a pescarilor.

Filmul „Intr-o bună zi”, realizat în studioul cinematografic din Kiev de regizorul M. Slutki, după un scenariu de M. Bilinski, K. Mint și M. Slutki, este o atrăgătoare comedie al cărei subiect este lna din viața colhozului „Rassvet” și tuat în locurile descrise de Gogol în celebrele sale „Seri din cîntunul

B. F. FEDOROV: „Popas după o cursă de schi”

In sprijinul transformării socialiste a agriculturii

Recent, membrii Consiliului regional A.R.L.U.S.-Galați s-au întrunit pentru a analiza activitatea depusă în primul trimestru al anului în curs și a stabili obiectivele planului de muncă pe trimestrul următor. La ședință au participat și secretarii consiliilor regionale și unii președinți ai comisiilor A.R.L.U.S.

Lucrările ședinței au subliniat străduința organizațiilor A.R.L.U.S. de a se opri din activitatea depusă în sprijinul luptei oamenilor muncii din întreprinderi și de a ooga pentru realizarea sarcinilor puse de cel de al II-lea Congres al P.M.R. S-a amintit de acești priei contribuția consiliilor de la santierul naval din Galați și a introducerii unor noi procedee sovietice de turnare și sudură. Totodată, s-a relevat eficacitatea convorbirilor organizate frecvent de comisiile A.R.L.U.S. pe marginea materialului documentar. Un loc deosebit l-au ocupat în cadrul ședinței discuțiile asupra modului în care activitatea A.R.L.U.S.-ului a răspuns importantelor sarcini trasate de partid cu privire la transformarea socialistă a agriculturii și sporirea producției agricole la hectar.

În această direcție, darea de seamă a apreciat ca un fapt pozitiv ridicarea nivelului muncii consiliilor A.R.L.U.S. din sectorul agricol. Cu prilejul „Lunii agrotehnice sovietice”, care s-a desfășurat în regiunea Galați între 15 februarie—15 martie, numeroase comisiile din gospodăriile agricole colective, de stat și din satele raionale Bujor, Tecuci, Lיעi și s. au inițiat conferințe ce au împărțit experiența colhoznicilor și sovhoznicilor în pregătirea campaniei agricole de primăvară, au organizat studierea în grupe de citit a broșurilor editate de Consiliul General A.R.L.U.S., întinării cu frunzișii recoltelor bogate ș. a.

Deosebit de instructivă s-a dovedit întâlnirea colhoznicilor din comuna Guilașca — raionul Lיעi cu tov. Vasile Rizea, care a relatat lucruri interesante despre realizările colhozurilor vizitate cu ocazia călătoriei în Uniunea Sovietică. De un real folos a fost și consilierea crescătorilor de păsări din comuna Rușeu, raionul Filimon Sîrbu, ce a avut ca obiectiv răspindirea metodelor sovietice de creștere rațională a păsărilor.

Cu mult interes au ascultat participanții la ședință expunerile făcute în cadrul discuțiilor de președinții unor comisiile A.R.L.U.S.

Comisiile A.R.L.U.S. au multe posibilități pentru a dezvolta o activitate bogată, folositoare — a spus învâtorul Vasile Curcă, președintele comisiilor din comuna Tulești, raionul Călmățui. Am considerat de datoria noastră să prezentăm țărănilor muncitorii viață și succesele obținute de colhoznici, pentru a-i convinge de superioritatea muncii în comun, cu mijloace mecanizate. Dacă în tinăra noastră gospodărie colectivă s-au încadrat de curind încă 30 de familii, iar în învâtorăria agricolă s-au înscris alte 40 de familii, la aceasta a contribuit și activitatea comisiilor A.R.L.U.S.

Cu îndreptățită mândrie, colectivul Ion Trifan, președintele comisiilor A.R.L.U.S. din comuna Plopu, raionul Filimon Sîrbu, a arătat că numărul membrilor gospodăriei a sporit în ultimul timp cu încă 100 de familii. Comisia A.R.L.U.S. desfășoară o activitate intensă în rândul țărănilor muncitori cu gospodărie individuală. Îndosebi prin grupele de citit, conduse de colectivii frunziși, în care se studiază broșurile ce înfățișează munca în colhozuri și se discută despre realizările obținute de gospodăria colectivă din comună. În urma folosirii experienței agrotehnice sovietice,

Asemenea grupe de citit funcționează cu bune rezultate și în cadrul gospodăriei Recent, s-a citit în aceste grupe despre organizarea muncii în colhozul „Stalin” din cîmpia Baraba, regiunea Novosibirsk. Dorind să afle și alte lucruri ce-l interesează, colectivii au adresat o scrisoare acestui colhoz, convingându-l pe acesta că pe această cale vor putea primi sfaturi prețioase și vor lega o prietenie strînsă cu colhoznicii.

Semnificativă a fost și expunerea tov. C-tin Gh. Marinescu, președintele comisiilor din satul Chirafte, raionul Lיעi, care a relevat importanța folosirii unor forme variate în activitatea cultural-politică.

— Popularizarea vieții colhoznice prin mijloacele agitației vizuale — a spus dînsul — este deosebit de convingătoare. Iată de ce, comisia A.R.L.U.S. folosește adesea în munca sa fotomontajele și expozițiile în jurul cărora organizează convorbiri și scurte expuneri.

Referindu-se la contribuția directă a membrilor comisiilor A.R.L.U.S. la lămurirea țărănilor muncitori pentru a se încadra în gospodăria colectivă, tov. Marinescu a arătat importanța exemplului personal. Cum pot convinge pe alții țărani să se înscrie în colectiv cînd tu însuși continui să rămîii în afara gospodăriei — a subliniat dînsul. Acum dînsul se află printre cei ce au depus cereri pentru a deveni colhoznici.

Numeroși vorbitori au subliniat necesitatea intensificării activității organizațiilor A.R.L.U.S. de la satele în strînsă legătură cu sarcinile trasate de cel de al II-lea Congres al partidului, cu privire la transformarea socialistă a agriculturii în actualul cîncinal.

Participanții la consilierea au subliniat că sint astăzi create condițiile pentru atragerea largă a țărănilor muncitori din regiunea Galați pe fașagul socializmului. Consiliul regional A.R.L.U.S. le revine îndatorirea de a susține, printr-o bogată activitate de propagare a experienței colectivizării agriculturii U.R.S.S. și a metodelor agrotehnice avansate, înfăptuirea sarcinilor trasate de către partid. Totodată, A.R.L.U.S.-ul are datoria de a contribui la întărirea economico-organizatorică a gospodăriilor colective existente, prin editarea unor materiale documentare și pregătirea de conferințe care să ilustreze activitatea brigăzilor permanente ale colhozurilor, importanța acordată de colhoznici sporirii fondului de bază, organizării asolamentelor ș. a.

Subliniind că activitatea consiliilor regionale și a multor comisiilor A.R.L.U.S. de la satele încă nesatisfăcătoare, tov. Ion Mirică, secretarul consiliului raional Călmățui, a arătat că aceasta se datorește slabei colaborări a organizațiilor A.R.L.U.S. cu celelalte organizații de masă. Această deficiență pornește chiar de la consiliul regional, care nu conlucrează decît sporadic cu Direcția agricolă regională ori cu secția culturală a sfatului popular, lucru ce se resimte și în activitatea consiliului raional Călmățui.

Acești lipsă a fost semnalată și de tov. Gh. Albu, secretarul consiliului raional Bujor și de inginerul Floarea Jelea, care au relevat necesitatea unei colaborări mai strînse cu colectivul Institutului Agronomic din Galați.

Rodnicele discuții purtate în cadrul ședinței, critice și sugestiile aduse, au ajutat consiliul regional Galați să elaboreze pentru trimestrul următor un plan de muncă mai bogat și mai cuprinzător, care să răspundă sarcinilor de seamă ce revin astăzi organizației.

M. COSMETATOS

O seară la clubul celor ce învață limba rusă

— Atunci, rămîne stabilit, la ora șase ne întâlnim la club!

Cu aceste cuvinte s-au despărțit la sfîrșitul orelor de muncă Alexandrina Ruscescu și Iuliana Grădineanu, salariate ale trustului alimentației publice din raionul Lenin.

Și într-adevăr, la ora șase, cele două prietene se aflau în sala clubului celor ce studiază limba rusă, care funcționează pe lângă Casa prieteniei romno-sovietice din Capitală.

Deși programul urma să înceapă abia peste o jumătate de oră, aproape toate fotoliile și scaunele așezate în jurul meselor rotunde erau ocupate. Medicul Ion Ciocirlan, elev al unui curs de cîncil III, răsfoia revista „Ogoniok”, oprindu-se mai îndelung asupra reportajelor ce-l interesau.

Absolvenții ai cursurilor de limba rusă cîncil III își împartăsează cunoștințele asupra unor reguli gramaticale.

— Dragi tovarășii, anunță după încheierea programului tov. Lupa Lepădatu — vă invităm să luați parte marțea viitoare la o actualizată a cunoștințelor de actualități culturale din U.R.S.S., ce va fi însoțită de proiectii de diavrame.

Consultînd programul activității clubului din săptămîinile următoare, Alexandrina Ruscescu și Iuliana Grădineanu și-au propus să nu piardă nici una din manifestări. Le interesează foarte mult șezătorile literare muzicale, îndeosebi cea consacrată operelor lui A. S. Pușkin și P. I. Ceaikovski. Ele vor participa cu același interes și la consultațiile cu privire la studiul gramaticii limbii ruse, pe care le vor da profesori cu o înaltă calificare și cu o bogată experiență pedagogică.

Deși activitatea clubului a început de puțină vreme, ea se bucură de o largă popularitate în rândul elevilor cursurilor populare de limba rusă din întreprinderile și instituțiile Capitală.

— Și acum, tovarășii, începem programul — anunță profesora Lupa Lepădatu. Astăzi vom vorbi despre viața și activitatea unor vestiti scriitori și compozitori sovietici — Aleksei Surkov, Konstantin Fedin, Aram Haceaturian și Reinhold Glezer.

Glasul profesorului începe să contureze în vorbe rusești, pe care ascultătorii se străduiau să le pătrîndă cît mai bine, figură luminată a poetului Aleksei Surkov.

Leclura poeziei „Utro pobedi” („Dimineața victoriei”) a ilustrat nota specifică a creației lui Aleksei Surkov. Cea de a doua prezentare i-a introdus pe spectatori în lumea personajelor romancierului Konstantin Fedin.

Mulți dintre cei prezenți au cunoscut și îndrăgit muzica lui Haeaturian și Glier. Ei au apreciat alegerea pentru audierea muzicală, ce avea să ilustreze creația celor doi compozitori sovietici, a unor dansuri din cunoscutele balet „Gayaneh” de Haeaturian și „Macul Roșu” de Glier.

— Dragi tovarășii, anunță după încheierea programului tov. Lupa Lepădatu — vă invităm să luați parte marțea viitoare la o actualizată a cunoștințelor de actualități culturale din U.R.S.S., ce va fi însoțită de proiectii de diavrame.

Consultînd programul activității clubului din săptămîinile următoare, Alexandrina Ruscescu și Iuliana Grădineanu și-au propus să nu piardă nici una din manifestări. Le interesează foarte mult șezătorile literare muzicale, îndeosebi cea consacrată operelor lui A. S. Pușkin și P. I. Ceaikovski. Ele vor participa cu același interes și la consultațiile cu privire la studiul gramaticii limbii ruse, pe care le vor da profesori cu o înaltă calificare și cu o bogată experiență pedagogică.

Deși activitatea clubului a început de puțină vreme, ea se bucură de o largă popularitate în rândul elevilor cursurilor populare de limba rusă din întreprinderile și instituțiile Capitală.

— Dragi tovarășii, anunță după încheierea programului tov. Lupa Lepădatu — vă invităm să luați parte marțea viitoare la o actualizată a cunoștințelor de actualități culturale din U.R.S.S., ce va fi însoțită de proiectii de diavrame.

Consultînd programul activității clubului din săptămîinile următoare, Alexandrina Ruscescu și Iuliana Grădineanu și-au propus să nu piardă nici una din manifestări. Le interesează foarte mult șezătorile literare muzicale, îndeosebi cea consacrată operelor lui A. S. Pușkin și P. I. Ceaikovski. Ele vor participa cu același interes și la consultațiile cu privire la studiul gramaticii limbii ruse, pe care le vor da profesori cu o înaltă calificare și cu o bogată experiență pedagogică.

Deși activitatea clubului a început de puțină vreme, ea se bucură de o largă popularitate în rândul elevilor cursurilor populare de limba rusă din întreprinderile și instituțiile Capitală.

Dezvoltăm siderurgia cu ajutorul frățesc al oamenilor sovietici

Partidul și guvernul nostru acordă o atenție deosebită dezvoltării multilaterale a sideruriei — ramură de bază a industriei noastre grele. În Raportul de activitate al C.C. al P.M.R., prezentat la cel de al II-lea Congres al partidului, se subliniază că „Creșterea rapidă a industriei siderurgice în al doilea cîncinal constituie o condiție esențială pentru dezvoltarea construcției economice”.

Potrivit Directivelor cu privire la cel de al doilea plan cîncinal, producția de fontă trebuie să fie în 1960 de două ori mai mare decît în 1955. Cea de oțel de 2—2,2 ori, cea de laminat aproape se va dubla.

După cum se știe, în anii primului cîncinal în industria siderurgică au intrat în funcțiune o serie de agregate noi, moderne de înaltă productivitate, care au mărit mult capacitatea producției de metal. Printre acestea, se numără un furnal de mare capacitate, automatizat, la Combinația siderurgică din Hunedoara, un alt furnal mecanizat la uzinele „Victoria”-Calan, o serie de cuploare Martin și electrice în diferite centre ale țării, un laminor de țevi de 3 t, prima baterie a uzinei coccu-chimice, fabrica de aglomerare a minereurilor și termocentrale de la Combinatul siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej”-Hunedoara ș.a. Amplasarea investițiilor făcute în primul plan cîncinal în industria siderurgică rezultă și din faptul că aproape 10% din totalul fondurilor investite în industrie au fost cheltuite pentru dezvoltarea extracției minereurilor feroase și a sideruriei.

Prin munca însuflețită a siderurgistilor, tehnica nouă din uzinele noastre a fost folosită din ce în ce mai bine, ceea ce s-a oglindit în creșterea indicilor de utilizare a agregatelor siderurgice și în creșterea sistematică a producției de metal.

Un factor însemnat care a contribuit la obținerea acestor succese îl constituie ajutorul frățesc — pe care l-am primit din partea Uniunii Sovietice. Astfel, numeroase agregate noi, moderne, cu care au fost înzestrate uzinele noastre, ca, de pildă, întregul utilaj al fabricii de aglomerare a minereurilor, agregatele primei baterii a uzinei coccu-chimice și cele ale termocentralei de la Hunedoara ne-au fost furnizate de industria sovietică. Totodată, siderurgistii din țara noastră sint recunoscători specialiștilor sovietici, care le-au dat un sprijin eficient sub formă de documentații tehnice și îndrumări pentru realizarea în țară a unor importante agregate destinate industriei siderurgice.

În prezent, industria siderurgică a pășit cu fermitate spre realizarea noilor sarcini sporite ce-i revin în perioada celui de al doilea cîncinal. Potrivit prevederilor Directivelor, în perioada 1956—1960, în industria siderurgică vor fi terminate lucrările de investiții începute în primul cîncinal și se vor da în funcțiune însemnate capacități noi de producție: două noi baterii la uzina coccu-chimică din Hunedoara cu o capacitate de 400.000 tone cocs pe an, o ofelărie Siemens-Martin cu o capacitate de 700.000 tone oțel pe an, un laminor de țevi de mare capacitate la Roman și altele. Este de observat că cele mai importante poziții de investiții ale sideruriei în cel de al doilea cîncinal se realizează cu sprijinul generos al U.R.S.S. Astfel, întregul utilaj pentru cele două baterii ale uzinei coccu-chimice, pentru laminorul de țevi de la Roman ș.a. este livrat de Uniunea Sovietică. Un fapt remarcabil este că noile agregate pe care ni le trimite constructorii de mașini sovietici se disting printr-un nivel înalt de automatizare, care cuprinde atât procesele de bază, cît și cele auxiliare și de deservire. Puternica ofelărie cu o capacitate egală aproape cu întreaga noastră producție actuală de oțel se va realiza cu ajutorul unor proiecte care au la bază documentația sovietică.

Deosebit de preocupare trebuie să se acorde, după exemplul industriei siderurgice a U.R.S.S., introducerii procedurilor tehnologice moderne, care întind mult procesele metalurgice, ridică indicii de utilizare a agregatelor, determină însemnate economii de materii prime și combustibil. Este necesar să se studieze cu perseverență asemenea procedee perfecționate, cum sint: prepararea și concentrarea magnetică a minereurilor, urmată de aglomerare. Experiențele de oțel se va realiza cu ajutorul unor proiecte care au la bază documentația sovietică.

Combine forestiere

La gospodăria forestieră Luisk, din regiunea Leningrad, a început să lucreze o mașină de doborît arbori și de corhănit, construită de colaboratorii Academiei de tehnică forestieră „S. M. Kirov” și de lucrătorii trustului „Lenkes”. Combina doboră arborii, tăindu-i cu un fierăstrău electric, se autoîncarcă cu material lemnos, apoi transportă copacii la locul de depozitare. Modelele experimentale ale mașinii au fost construite pe baza tractorului de corhănit K. T.—12, în construcția căruia s-au făcut câteva schimbări.

Iată cum lucrează combina. În sectorul de tăiere, se întinde un cablu adus de la centrala electrică mobilă. Mașina — care are un echipaj compus din trei oameni: tractoristul, ajutorul său și mecanicul — iese pe parca de deslînțată tăierii și pornește pe mareașă pădurii, doborînd copacii pe o fișie de 2,5—3 metri. Tractoristul conduce mașina direct spre copacii cei mai mari.

Cînd mașina se apropie de copac, ajutorul de tractorist aruncă asupra acestuia un cablu special de oțel. Cablul și leagă apoi cu cablul de la tractorul tractorului. Apoi mecanicul începe tăierea cu fierăstrăul. În același timp, tractoristul pornește tractorul și cu ajutorul cablului, începe să incline copacul, grăbind astfel tăierea lui.

Copacul cade pe grinzile transversale ale mașinii, se rostogolește pe ele și, lovindu-se cu vîrfurile de pămînt, rămîne nemiscat pe grinda de metal.

După ce a doborît 10—15 copaci, combina îl transportă la depozit. Dacă mașina e înzestrată cu un

Ing. SORENTIN EFSTATE
director în Ministerul Industriei Metalurgice și al Construcției de Mașini

Creșterea considerabilă a producției de metal a țării noastre și trebuie să fie obținută nu numai pe seama noilor investiții, ci și pe seama folosirii mai bune, mai eficiente a capacităților de producție existente. Așa cum se arată în Raportul asupra proiectului de Directive cu privire la cel de al doilea cîncinal, prezentat la al II-lea Congres al P.M.R. de tovarășul Chivu Stoica, 17% din sporul planificat la producția de fontă, 22% la oțel și 70% la laminat finite pline, trebuie obținut prin creșterea indicilor de utilizare a agregatelor siderurgice, prin îmbunătățirea gradului de folosire a furnalelor, cuploarelor Martin și laminatoarelor existente.

Aceasta este o sarcină de mare însemnătate pentru realizarea căreia sint necesare întreaga energie și inițiativa și creațiile muncitorilor, tehnicienilor și inginerilor din industria siderurgică.

În legătură cu aceasta, colectivele uzinelor noastre siderurgice studiază cu atenție documentele Conferinței din mai 1955 a lucrătorilor din industria U.R.S.S., lucrările plenarei din iulie 1955 a C.C. al P.C.U.S. și Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. cu privire la cel de al șaselea plan cîncinal al U.R.S.S., ce cuprind prețioase indicații și învățămînt în legătură cu folosirea mai bună a capacităților de producție în siderurgie.

Astfel, în planurile tehnice ale uzinelor noastre siderurgice pe anul 1956 sint cuprinse, după exemplul sovietic, măsuri pentru folosirea aglomeratului autofondant, pentru folosirea largă a minereurilor de fier omogenizate, etc. În uzinele noastre se acordă o atenție tot mai mare intensificării proceselor de producție în agregatele siderurgice, pe seama cărora se obține o creștere semnificativă a producției de fontă pe metrul cub de volum util al furnalului și a producției de oțel pe metrul pătrat de vatră al cuploarei Martin. Marea eficacitate a aplicării regimurilor intensive de folosire a agregatelor siderurgice, pe baza aplicării minunatelor metode de muncă sovietice, justifică pe deplin interesul și preocuparea pe care trebuie s-o arate cadrele de conducere ale uzinelor noastre pentru crearea condițiilor tehnico-organizatorice ale aplicării lor în proporții de masă.

Documentele Congresului partidului nostru acordă o însemnată deosebită introducerii în toate ramurile de producție a tehnicii noi, dezvoltării mecanizării și automatizării proceselor de producție, introducerii unor procedee tehnologice moderne, de înaltă productivitate. Sint indicate sarcini importante în legătură cu automatizarea parțială a unor procese de producție la agregatele siderurgice existente și automatizarea complexă a proceselor de elaborare a fontei și oțelului la noile agregate ce vor fi puse în funcțiune în perioada 1956—1960. Realizarea cu succes a acestor sarcini face necesară studierea atentă a bogatei experiențe a siderurgistilor sovietici, deosebit de siderurgia Uniunii Sovietice, ce distinge printr-un înalt nivel de automatizare.

O deosebită preocupare trebuie să se acorde, după exemplul industriei siderurgice a U.R.S.S., introducerii procedurilor tehnologice moderne, care întind mult procesele metalurgice, ridică indicii de utilizare a agregatelor, determină însemnate economii de materii prime și combustibil. Este necesar să se studieze cu perseverență asemenea procedee perfecționate, cum sint: prepararea și concentrarea magnetică a minereurilor, urmată de aglomerare. Experiențele de oțel se va realiza cu ajutorul unor proiecte care au la bază documentația sovietică.

La gospodăria forestieră Luisk, din regiunea Leningrad, a început să lucreze o mașină de doborît arbori și de corhănit, construită de colaboratorii Academiei de tehnică forestieră „S. M. Kirov” și de lucrătorii trustului „Lenkes”. Combina doboră arborii, tăindu-i cu un fierăstrău electric, se autoîncarcă cu material lemnos, apoi transportă copacii la locul de depozitare. Modelele experimentale ale mașinii au fost construite pe baza tractorului de corhănit K. T.—12, în construcția căruia s-au făcut câteva schimbări.

Iată cum lucrează combina. În sectorul de tăiere, se întinde un cablu adus de la centrala electrică mobilă. Mașina — care are un echipaj compus din trei oameni: tractoristul, ajutorul său și mecanicul — iese pe parca de deslînțată tăierii și pornește pe mareașă pădurii, doborînd copacii pe o fișie de 2,5—3 metri. Tractoristul conduce mașina direct spre copacii cei mai mari.

Cînd mașina se apropie de copac, ajutorul de tractorist aruncă asupra acestuia un cablu special de oțel. Cablul și leagă apoi cu cablul de la tractorul tractorului. Apoi mecanicul începe tăierea cu fierăstrăul. În același timp, tractoristul pornește tractorul și cu ajutorul cablului, începe să incline copacul, grăbind astfel tăierea lui.

Copacul cade pe grinzile transversale ale mașinii, se rostogolește pe ele și, lovindu-se cu vîrfurile de pămînt, rămîne nemiscat pe grinda de metal.

După ce a doborît 10—15 copaci, combina îl transportă la depozit. Dacă mașina e înzestrată cu un

electrogenerator, nu mai are nevoie de stație electrică mobilă și nici de rețeaua de cabluri. Combina poate fi folosită și pentru încălzirea pacilor în trenuri și pentru corhănitarea obișnuită.

Un alt tip de combină forestieră a fost construit de colectivul Uzinei de reparații mecanice din Leningrad a Ministerului Industriei Forestiere al U.R.S.S. Această mașină, montată pe un autocamion Z.P.S.—151, execută întreg ciclul de exploatare forestieră: doboră arborii, le taie, crengile, îi corhănește, îi încarcă și le transportă. De la centrala electrică de înaltă frecvență a combinei, se întind în pădure, pe o suprafață de 150—200 metri pătrați, cabluri ce alimentează cu curent fierăstraiele electrice și mașinile de tăiat crengi. Troluierii electrice puternice trag cu ajutorul cablurilor de oțel copacii doborîți și îi încarcă pe combina, care apoi îi transportă la depozit.

Noua combină forestieră este de serviu de patru oameni. Ea poate tăia și transporta într-un schimb 30 m.c. de material lemnos.

Combinele forestiere vor primi în adevărată colitură tehnică în industria forestieră. Pe lângă că vor mări productivitatea, ele vor ușura munca lucrătorilor forestieri și vor rezolva importanta problemă a folosirii deșeurilor lemnoase, deoarece ele transportă din pădure copacii și crengile lor. Aceasta înseamnă că curățirea arborilor de crengi și coajă, tăierea lemnului și alte operații, pot fi concentrate într-un singur loc, la depozitul superior, care va trebui să devină o întreprindere industrială mobilă.

folosind în mod creator experiența otelarii frunzișii din U.R.S.S., trebuie să cercetăm și să introducem folosirea oxigenului la cuploarele Martin, pentru ridicarea temperaturilor și accelerarea reacțiilor.

Directivile cu privire la cel de al doilea cîncinal trasează industria noastră de construcție de mașini sarcina de a fabrica produse care să realizeze indicii tehnico-economici și performanțe care să fie intrinsec comparabile cu cele mai bune realizări ale tehnicii mondiale. Realizarea acestui obiectiv de o uriașă însemnătate ridică sarcini serioase și de răspundere în fața industriei noastre siderurgice. Uzinele noastre trebuie să producă noi tipuri de ofeluri și noi profile de laminat, economice, de mare rezistență și cu proprietăți mecanice superioare. În acest fel, va deveni posibilă construirea unor mașini cu greutate proprie mai mică și de înalt randament, care vor contribui la realizarea progresului tehnic și la creșterea productivității muncii în toate ramurile economiei naționale.

Ridicarea industriei noastre siderurgice la nivelul sarcinilor sporite ce-i revin în perioada celui de al doilea cîncinal impune perfecționarea sistematică a organizării producției și a muncii în legătură cu aceasta, este necesar să se înfăptuiască măsurile tehnico-organizatorice pentru înlăturarea tuturor lacurilor înguste la instalațiile existente și folosirea normelor progresive de utilizare atât pentru determinarea capacităților de producție, cît și pentru planificarea producției. Producția specifică a agregatelor siderurgice va putea fi marită prin respectarea strictă a disciplinei tehnologice, precum și prin introducerea cu fermitate a metodelor înaintate de muncă. Ridicarea producției de metal va trebui obținută, de asemenea, printr-o justă planificare și executare a reparațiilor.

O condiție hotărîtoare a creșterii producției de metal o constituie creșterea cadrelor de siderurgişti, ridicarea nivelului lor de cunoștințe tehnice și a măiestriei profesionale. În uzinele noastre, există numeroși muncitori frunziși, ca: Vasile Costache, Valter Lăbunț, Aurel Stancu și alții, care dau pilde de înaltă productivitate și muncă. Este necesar a ridica nivelul pregătirii profesionale a tuturor muncitorilor la nivelul acestor frunziși, pentru a obține un avînt general.

Siderurgişții din țara noastră sint bucuroși și în perioada celui de al doilea cîncinal, numeroși muncitori, ingineri și tehnicieni vor avea posibilitățile să-și desvîrșească pregătirea profesională în uzinele siderurgice și în institutele de învățămînt superior din Uniunea Sovietică, să cunoască metodele și căile prin care furnalișii otelarii și laminoriștii sovietici reușesc să mărească în ritm înalt producția de metal.

Colectivele uzinelor noastre siderurgice au luat cunoștință cu interes și cu multă admirație de programul grandios de dezvoltare a sideruriei sovietice, cuprins în Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. cu privire la cel de al șaselea plan cîncinal. În dezvoltarea uriașă a industriei siderurgice sovietice în cel de al șaselea cîncinal, siderurgişții din patria noastră vîd un puternic exemplu mobilizator și însuflețitor. Ei luptă în prezent pentru realizarea sarcinilor de cînst trasate de Partidul Muncitoresc Român, pentru ridicarea producției de metal la nivelul cerințelor sporite ale economiei naționale, conștienți că aceasta reprezintă o contribuție de preț la înflorirea patriei noastre, la construirea bazei economice a socialismului.

Mecanizatorii luptă pentru economii

S.M.T.-urile sovietice au executat înainte de termen reparațiile tractoarelor și mașinilor agricole. A luat mare extindere printre mecanizatorii inițiativa de a se organiza activitatea de reparație a utilajului nu numai în preajma campaniilor agricole, ci în decursul anului întreg. Datorită acestui fapt, colhozurile pot avea permanent la dispoziție mașini și tractoare ale S.M.T.-ului, pentru diverse lucrări.

La chemarea partidului, mecanizatorii din S.M.T.-uri și-au luat însemnate angajamente pentru a ajuta pe colhoznici să îndeplinească cu cîșiva ani înainte sarcinile prevăzute pentru sfîrșitul actualului plan cîncinal. Ei luptă pentru a asigura mecanizarea complexă a lucrărilor de cîmp și de creștere a animalelor, dînd cea mai mare atenție sporirii produselor agricole și zootehnice la suta de hectare de teren cultivat, în condițiile reducerii prețului de cost pe unitatea de produs.

În S.M.T.-urile sovietice sint în curs însemnate lucrări pentru trecerea lor de la hotărîță, la gospodăria chibzuită. Unele stațiuni de mașini și tractoare au introdus elemente de gospodărie chibzuită încă din anii trecuți. Experiența lor este acum studiată și larg valorificată de celelalte S.M.T.-uri.

Astfel, S.M.T. Dergacevskala, din regiunea Harkov, a prevăzută în plan să educe cu 5 ruble față de anul trecut costul unui hantru de arătură, ceea ce la întreaga suprafață lucrată de S.M.T. reprezintă economii de o jumătate de milion de ruble. Dar nu numai atât. Mecanizatorii s-au angajat să realizeze o economie suplimentară de 170.000 ruble. În acest scop, fiecare brigadă de tractoriști a primit la începutul primăverii planul de lucru pentru anul întreg. În aceste planuri, se arată sarcinile de producție, volumul de lucrări, precum și limitele consumului de combustibil și de piese pentru îngrijirea tehnică. Fiecare tractorist știe ce are de făcut în tot cursul anului precum și ce mijloace are la îndemînă, ceea ce va contribui la folosirea gospodărească a tehnicii.

Calele economice arată că în afara de lucrările de reparații unul din cele mai mari capite de cheltuieli ale unui S.M.T. privește consumul de combustibil. De aceea și economiștii de la S.M.T.-uri, și mecanizatorii acordă toată atenția folosirii combustibilului cu multă grijă, cu mult simț gospodăresc. La unele S.M.T.-uri, în anii trecuți, administrația scotea consumul de combustibil de fiecare tractorist. Acest procedeu a fost găsit judicios, însă s-a subliniat necesitatea de a se urmări consumul de combustibil și pe brigăzi, pentru a fi conștienți și șefii

lor în această acțiune însemnată. Duceind lupta pentru economii, S.M.T. Esaulskaia, din regiunea Celeabinsk, a economisit în anul agricol anterior 23 tone de combustibil, datorită măsurilor eficiente luate în ce privește aprovizionarea cu combustibil și faptul că se ține socoteala de distribuția lui. Fiecare brigadă are depozit propriu de combustibil. Au fost stabilite norme de consum, strict diferențiate, după necesitățile concrete.

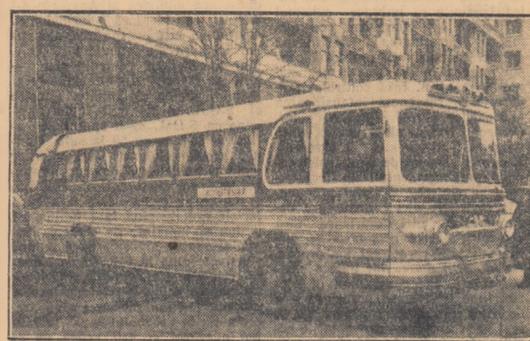
Conducerea S.M.T. Esaulskaia, analizînd posibilitățile realizării de noi economii, a constatat că deși lucrările de cîmp sint mecanizate, totuși la hectarul cultivat se cheltuiesc încă multe zile-muncă și anume nu la lucrările de cîmp propriu zise, ci la lucrările de lucru stringente recoltate. De aceea, s-a luat hotărîrea de a fi ajutat fiecare colhoz ca să-și facă ară mecanizată pentru treratul cerealelor.

O însemnată sursă de economii este lichidarea unor funcțiuni dovedite inutile. Mai înainte, fiecare brigadă avea cîte un ajutor de brigadier, indiferent de mărimea ei. Acum, brigăzile de cîmp mici și multe din brigăzile mari au luat hotărîrea de a lucra fără ajutori de brigadieri. Aceasta reprezintă nu numai o vizibilă economie, ci și un mijloc de a folosi direct în producție cadre experimentale, cum sint de obicei foștii ajutori de brigadieri. La unele brigăzi, a fost lichidată și funcția de căruș pentru combustibil, lundu-se măsuri ca această muncă să fie făcută de lucrătorii de la S.M.T.

În multe S.M.T.-uri, s-a dezvoltat mișcarea ca fiecare mecanizator să-și însușească mai multe profesii. Aceasta înseamnă a dat cîrind bune rezultate. Pe baza experienței cîștigate, unele S.M.T.-uri frunzișe au dovedit că alegerea de profesii noi nu trebuie făcută la împlinire. Mecanizatorii sint îndemnați să-și însușească mai multe profesii înrudite prin specificul lor și egalate succesiv de-a lungul anului întreg. Este deci vorba nu de noul profesii, ci de una singură, însă cu profil larg. De exemplu, tractoriștii trebuie să se priceapă nu numai la lucrările de arătură și de însămînțări, ci și la îngrijirea diverselor culturi, precum și la recoltarea lor, apoi la lucrări la ferme etc.

Numeroase măsuri și inițiative foarte prețioase, născute din masa oamenilor simpli, din practica frunzișilor, vor contribui ca, încă din primăvara aceasta, mecanizatorii sovietici să-și sporască contribuția la mărimea producției și productivității ramurilor agricole la efectuarea unor lucrări agricole de calitate și la reducerea simțitoare a costului produselor agriculturii și creșterii animalelor.

Un nou tip de autobus

Colectivul uzinei de automobile din Moscova a trecut la producția de serie a noului tip de autobus confortabil „ZIS—127”, pentru cursa interurbană. Noul tip de autobus are un motor „Diesel” de 180 C.P. E prevăzută cu fotolii-păd special, cu ventilație și încălzire bună. Viteza lui medie e de 75—80 km. pe oră.

În clișeu: Noul autobus „ZIS—127” în cursă de probă.

Energetică atomică

(urmare din pag. 1-a)

se găsească destui consumatori, nu numai pentru energia electrică, ci și pentru uria

In numele vieții

O problemă frământătoare: dezarmarea. Milioane de oameni se gândesc la bătălii înghițite de construcții militare: oameni simpli au nevoie de case sănătoase, nu de cazemate și de linii fortificate.

Azi, toți își dau seama că dacă fie chiar și o parte din bani ce se cheltuiesc pentru înarmare s-ar cheltui pentru îmbunătățirea vieții oamenilor, civilizația ar face un serios pas înainte. Aici nu e vorba de sensul filozofic al problemei, ci de viața materială a oamenilor. De curând, ziarul feroviarilor americani a publicat un desen care vorbește de la sine. O pușcă era pusă lângă două pluguri, o torpilă lângă două case, un tanc lângă o școală, un avion lângă un spital, un crucișător lângă o uzină. Acestea sunt echivalente. Raportajul totuși la scara cheltuielilor mondiale pentru înarmare și veți vedea la cite sint nevoiți să renunțe oamenii...

Nu mai năvăli mai cred în prezent că supraproducția de arme apără cauza păcii, că stocarea bombelor atomice și cu hidrogen e menită să întărească încrederea între state.

De-a lungul anilor, fabricanții de arme au schimbat desori tonul. Acum citva timp, ei mai aveau încă curajul să sfideze: „dezarmarea nu este posibilă”. Ieri, ei căutau încă să-și impună punctul de vedere: „dezarmarea nu poate să fie posibilă”. Azi ei joacă ultima carte: „dezarmarea nu trebuie să fie posibilă”.

Făcînd, de-a lungul anilor, propunerii repetate și pătrunse de simțul realității în privința dezarmării, Uniunea Sovietică a nemulțumit cerințele reacționare interesate în cursa înarmărilor. Statul sovietic și-a atras în schimb aprobarea și recunoștința popoarelor, interesate ca această problemă vitală a zilelor noastre să fie rezolvată în interesul lor. Astăzi, oamenii știu: dezarmarea și toate problemele legate de ea nu mai constituie doar o năzuință nobilă, ci o posibilitate pe deplin realizabilă. Se va împlini în curînd — la 10 mai — un an de cînd Uniunea Sovietică a făcut în legătură cu aceasta noi propunerii, propunerii care au stîrnit un larg ecou. Înainte, unii își mai puteau permite să imbrace cînimul în ironie: „și cum vom controla, mă rog, dezarmarea?”. Ei trăgeau de aici concluzia că problema constituie un alt în dezarmare cit mai ales în control. În schimb controlul fără dezarmare înseamnă intensificarea înarmărilor și nu limitarea lor. Controlul trebuie să servescă ideea dezarmării și nu s-o deservescă. E aproape un an de cînd inițiativa occidentală au fost nevoiți să sintetizeze astfel propunerile sovietice: nici control fără dezarmare, dar nici dezarmare fără control. Aceste propunerii se disting prin caracterul lor practic, realist, prin marea lor putere mobilizatoare. Ele constituie în necesitate un seriosă apropiere față de înseși propunerile occidentale. A fost greu atunci pentru puterile occidentale să dea înapoi de la propunerile lor. Liderii occidentali au vorbit mult despre propunerile președintelui Eisenhower — propunerile cunoscută sub numele de „cerul deschis”. Nimeni nu contestă importanța fotografiilor luate din avion. Dar poate oare o fotografie raportată tot atât de bine cit poate raporta un post de inspecție dintr-un port, sau dintr-un important nod de cale ferată? Unor avioane care zboară la mari înălțimi li se pot ascunde multe; pe de altă parte, un pilot bine experimentat poate lesne depăși în fotografiere limitele ce i-au fost indicate... E limpede că „cerul deschis” nu rezolvă nimic altă vreme cit problema centrală — limitarea și reducerea armamentelor și a efectivelor armate, nu este rezolvată. Tocmai de la aceste consideren-

rente pornesc noile propunerii sovietice făcute zilele trecute în subcomitetul Comisiei O. N. U. pentru dezarmare, care își ține ședințele la Londra.

Vara trecută, la Geneva, șefii puterilor occidentale susțineau că Uniunea Sovietică condiționează reducerea armamentelor clasice de interzicerea bombelor atomice și a bombelor cu hidrogen. Asta, spuneau ei, e o piedică în rezolvarea problemei. Astăzi Uniunea Sovietică subteranează acest argument, spunînd partenerilor ei: dacă nu veți să ajungeți încă la un acord privind interzicerea armei atomice, să cădem de acord cu privire la limitarea armelor clasice. Încă una din piedici este așa dar întârziată.

Vara trecută, la Geneva, președintele Eisenhower a propus „cerul deschis” despre care am vorbit. Neacceptarea acestei propuneri, spune ea, ar fi o piedică în drumul dezarmării. Astăzi Uniunea Sovietică este de acord că într-un anumit stadiu al rezolvării problemei dezarmării ar fi posibil „cerul deschis”, încă o piedică e pe cale de a fi înlăturată.

Vara trecută, la Geneva, primul ministru britanic, Eden, a propus crearea unei zone demilitarizate în Europa. Altmîieri, a spus el, dezarmarea și inspecția ar fi îngreunată. Astăzi, Uniunea Sovietică este de acord cu includerea celor două părți ale Germaniei și a altor state europene în zona de asigurare și control a înarmărilor. Încă una din piedici e pe cale de a fi înlăturată. Toate acestea nu pot deșur decât să bucure pe oameni.

Întă, însă, că pe arena internațională răsună tocmai în aceste zile glasuri distonante. Ministrul Apărării Naționale a S.U.A., dl. Wilson, ridică ochii spre cer și, inspirat, afirmă că „numai de la Dumnezeu poate veni o soluție”. Soluția pe care au găsit-o oamenii pe pămînt, îl provoacă rădît dezarmarea. Soluția pe care i-o dă Dumnezeu dl. Wilson e exact aceea care servește mai bine cursa înarmărilor. „Dumnezeu — ne asigură dl. Wilson — ajută numai pe acei care se ajută singuri”. De unde, ca ministru al Apărării, dl. Wilson consideră că e tocmai momentul să ceară sporierea alocațiilor militare din bugetul S.U.A. Mai sincer decît colegul său — fără să invoce divinitatea, șeful statului major al armatei terestre al S.U.A., dl. Maxwell Taylor, propune ca S.U.A. să-și sporască efectivul militar cu 50 la sută. Opinează aceste propuneri propunerilor Uniunii Sovietice. Conform propunerilor sovietice, S.U.A., U.R.S.S. și China ar urma să-și reducă forțele armate pînă la 1 milion. 1 milion și jumătate de oameni, Anglia și Franța ar urma să-și reducă efectivele pînă la 650.000 de oameni, celelalte țări pînă la 150.000-200.000 de oameni. Opuneți aceste propuneri discursurilor cerînd trecerea de la războiul rece la războiul adevărat și veți vedea de ce propunerile Uniunii Sovietice sint menite să câștige inimile popoarelor, gîndurile oamenilor simpli. În noile sale propuneri privind dezarmarea, Uniunea Sovietică a inclus reducerea bugetelor militare ale statelor cu 15 la sută față de bugetul din 1955. Oamenii au nevoie de pluguri de case, de școli, de spitale, de uzine. Tumul n-a făcut niciodată fericirea nimanui. Bombardierele n-au lăcut niciodată suferințele omenești. De sub șenilele tancurilor n-a răsunat niciodată griul. Torpilele n-au purtat niciodată vise despre viitor. Iar, în polida negustorilor de arme, oamenii se gîndesc la viață, la viitor.

Aceasta poate să nu convină unora. Dar tocmai în numele vieții oamenilor vor și să-și impună punctul de vedere.

V. DASCALU

Relațiile comerciale sovieto-engleze

Istoria legăturilor comerciale dintre Uniunea Sovietică și Anglia este veche. După cum se știe, Anglia a fost prima țară din Occident cu care țînăra Republică Sovietică a stabilit relații comerciale normale. În ziua de 16 martie a acestui an s-a împlinit 35 de ani de la încheierea primului acord comercial cu Anglia. Acordul comercial anglo-sovietic, încheiat în 1921 prevedea în cadrul relațiilor comerciale dintre cele două țări, clauza națiunii celei mai favorizate.

Încheierea primului acord comercial cu una din cele mai mari țări din Occident a exercitat o influență favorabilă asupra exportului sovietic în Anglia și a importului de mașini și diferite utilaje din Anglia în U.R.S.S.

Trebuie subliniat că dezvoltarea ulterioară a comerțului anglo-sovietic nu s-a desfășurat întotdeauna neted. Din păcate, în istoria relațiilor anglo-sovietice au existat perioade cînd, sub influența oasmanilor prilejului anglo-sovietic, au fost luate în Anglia măsuri avînd drept scop frînarea dezvoltării comerțului normal dintre cele două țări. Trebuie arătat, totuși, că în ciuda piedicilor de tot felul, trăsătura caracteristică a relațiilor anglo-sovietice din perioada dinaintea războai a fost că, în Anglia, a învins întotdeauna tendința sănătoasă de colaborare cu U.R.S.S., de dezvoltare și întărire a relațiilor comerciale dintre firme engleze și organizațiile comerciale sovietice. Dezvoltarea comerțului dintre Uniunea Sovietică și Anglia a corespuns intereselor ambelor țări. Acest fapt a fost pe deplin înțeles de cercuri largi ale opiniei publice și de numeroși reprezentanți ai cercurilor comerciale, industriale și bancare din Anglia.

În ce privește Uniunea Sovietică, aceasta a manifestat, întotdeauna, dorința de colaborare cu Anglia, de menținere pînă la capăt a relațiilor comerciale anglo-sovietice.

Întă de ce, cu toate piedicile existente, comerțul anglo-sovietic s-a dezvoltat, totuși, atînd în unele perioade un volum considerabil. Înaintea de cel de al doilea război mondial, Anglia a fost unul din cei mai de seamă importatori de mărfuri din Uniunea Sovietică. Firmele engleze au fost cele mai mari cumpărătoare de cereale, de material lemnos, de produse petrolifere și de alte mărfuri sovietice. La rîndul lor, organizațiile comerciale sovietice au cumpărat multe produse ale industriei constructoare de mașini engleze, iar prin intermediul firmelor engleze, au achiziționat însemnate cantități de vase marine mari.

În perioada celui de al doilea război mondial, cînd Uniunea Sovietică și Anglia au dus lupta comună împotriva Germaniei fasciste, U.R.S.S. a importat cantități considerabile de diferite mărfuri engleze, exportînd în Anglia anumite mărfuri. Aceste livărări au avut totuși un caracter specific: intruși ele erau destinate, în special, satisfacerii necesităților de război.

În primii ani de după război, comerțul anglo-sovietic a început să se dezvolte cu succes. La sfîrșitul anului 1947, a fost semnat un acord în probleme comerciale și financiare, acord care a creat baza dezvoltării ulterioare, pe scară largă, a comerțului dintre cele două țări. În anii 1948 și 1949, organizațiile comerciale sovietice au făcut numeroase comenzi de utilaj în Anglia. Mai tîrziu, firmele engleze și-au văzut sporit numărul comenzilor de utilaj făcute de U.R.S.S. A crescut, de asemenea considerabil, exportul de mărfuri sovietice în Anglia.

Se putea presupune că, în viitor, vor fi folosite și mai bine marile posibilități existente în vederea extinderii comerțului. Totuși, politica de largire a comerțului anglo-sovietic n-a căpătat, din păcate, dezvoltarea cuvenită. Principala cauză a acestui lucru este că, începînd din 1949, au fost introduse în Anglia, sub presiunea S.U.A., numeroase interdicții în comerțul cu U.R.S.S., aceste interdicții nefînd determinate de considerente de ordin economic.

În aprilie 1949 a fost interzis în Anglia exportul unor serii întregi de mărfuri cu destinația U.R.S.S. și țările de democrație populară. Aceste mărfuri au fost trecute în categoria mărfurilor „de importanță militară”. Totodată, autoritățile engleze n-au permis trimiterea în U.R.S.S. chiar și a utilajului fabricat de unele firme pe baza comenzilor sovietice anterioare.

În octombrie 1954, în Anglia au fost publicate — în urma unei nemulțumite concesi făcute sub presiunea cercurilor de afaceri — listele de mărfuri interzise la exportul în U.R.S.S. și în țările de democrație populară. Aceste liste prohibitive includ și mărfuri exportate în mod obișnuit de Anglia ca, de pildă, unele tipuri de vase comerciale, laminare, tipuri moderne de mașini-unelte pentru tăierea metalelor, unele metale neferoase precum și alte mărfuri.

Se înțelege de la sine că asemenea interdicții au influențat vîdit nefavorabil volumul și caracterul comerțului anglo-sovietic, aducînd serioase prejudicii tradiționalelor legături comerciale dintre firmele engleze și organizațiile comerciale sovietice.

În același timp, dezvoltarea continuă a relațiilor de comerț exterior al Uniunii Sovietice în perioada de după război a determinat creșterea

considerabilă a volumului comerțului său exterior. Volumul comerțului exterior al U.R.S.S. reprezintă, în prezent, aproximativ 25 miliarde ruble, ceea ce, în comparație cu nivelul dinaintea războai, înseamnă o sporire de aproape 4 ori. Totodată, se dezvoltă comerțul nu numai cu țările din Europa răsăriteană, dar și cu o serie de țări din Occident. Așa, de pildă, volumul comerțului exterior al U.R.S.S. cu Finlanda a sporit, între anii 1950—1954, de peste 4 ori.

Totuși, unele personalități din Occident încă se mai străduiesc să demonstreze că actualele măsuri discriminatorii în comerțul cu U.R.S.S. și cu alte țări n-ar prezenta, chipurile, însemnătate pentru dezvoltarea comerțului dintre Kăsărit și Apus.

Se cuvine să amintim acestor oameni următorul fapt. În februarie 1954, Ministerul Comerțului Exterior al U.R.S.S., a expus, în legătură cu sosirea la Moscova a unui grup numeros de reprezentanți ai cercurilor de afaceri engleze un vast program de import-export. În acest program a fost menționat faptul că în condițiile actuale, organizațiile comerciale sovietice ar putea să transmită în Anglia comenzi de vase și utilaj livrabile între anii 1955—1957, aceste comenzi însumînd aproximativ 3 miliarde ruble. Pe de altă parte, Uniunea Sovietică ar putea importa unele materii prime totalizînd 1,5 miliarde ruble.

Cerurile de afaceri engleze au primit cu interes acest program. Totuși, cu toată interesul manifestat și în polida posibilităților de producție existente în Anglia, aceste ceruri n-au putut primi comenzile unor mărfuri specificate în acest program, aceasta din pricina îngrădirilor discriminatorii existente în Anglia cu privire la comerțul cu U.R.S.S. Ca urmare a acestui program s-a dovedit realizabil numai într-o mică măsură, industria engleză fiind astfel lipsită de comenzi avantajoase.

Vorbînd despre aceste măsuri discriminatorii nu trebuie să trecem cu vederea faptul că existența listelor prohibitive exercită deopotrivă o influență negativă și asupra comerțului cu mărfuri care nu figurează pe aceste liste, cumpărătorii și vînzătorii nemaînd încredere în trînziricia acestui comerț. Cu alte cuvinte, se creează o atmosferă de neîncredere în relațiile comerciale, atît de dăunătoare dezvoltării acestor relații.

Care este rezultatul politicii de îngrădiri comerciale urmînd frînarea dezvoltării Uniunii Sovietice și a țării de democrație populară? Se știe că această politică s-a învins împotriva inspiratorilor ei de peste ocean. Uniunea Sovietică și țările de democrație populară, organizînd strînsa colaborare economică și ajutorul reciproc, produc în prezent aproape tot ce le este necesar pentru dezvoltarea economiei lor naționale. Aceasta nu înseamnă nicidecum că aceste țări lînd spre autarhie, spre limitarea relațiilor lor comerciale cu celelalte țări. După cum se știe, Uniunea Sovietică își largeste și-și întărește relațiile comerciale cu multe țări din lume. Este pe deplin firesc ca cea mai mare dezvoltare s-o capete relațiile comerciale ale U.R.S.S. cu acele țări care și întemeiază relațiile pe principii sănatoase și egalității în drepturi și al avantajului reciproc, fără existența nici unui soi de discriminare.

Trebuie subliniat că, în anii de după război, Anglia trece prin serenoase greutăți în domeniul comerțului exterior. Anul care s-a scurs a fost extrem de nefavorabil comerțului balanței comerțului exterior al Angliei a sporit cu 862 milioane lire sterline, adică cu 46% în comparație cu anul precedent. Cea mai acută problemă a Angliei în comerțul ei cu S.U.A. și Canada este deficitul de dolari, care a atîns, în 1955, suma de 425 milioane lire sterline, reprezentînd aproape jumătate din întreg deficitul înregistrat de comerțul exterior al Angliei pe anul care s-a scurs.

În aceste condiții, cercuri largi ale opiniei publice și din lumea oamenilor de afaceri din Anglia se rostesc pentru libera dezvoltare a comerțului cu Uniunea Sovietică, cu R.P. Chineză și cu țările de democrație populară din Europa.

Rezultatele anului 1955 arată o oarecare înviorare a comerțului anglo-sovietic. Schimbul de mărfuri efectuat între U.R.S.S. și Anglia a sporit considerabil în comparație cu 1954, el atînd volumul maxim din perioada de după război. A crescut simțitor exportul de mărfuri sovietice în Anglia. În special de materiale lemnoase, precum și de bambac, fontă, minereuri de mangan, celuloză, platină și altele. A sporit de asemenea importul sovietic din Anglia.

Președintele secției ruse a Camerei de comerț din Manchester, dl. Teal, a declarat la 9 ianuarie, în ședința anuală a secției, următoarele: „Trînziricia cea mai caracteristică a comerțului englez pe 1955 a fost, fără îndoială, sporirea considerabilă a exportului de mărfuri engleze în Uniunea Sovietică”.

După cum scrie ziarul englez „Financial Times”, livrările de produse ale industriei constructoare de mașini textile din Lancaster și Yorkshire, cu destinația U.R.S.S., au reprezentat în ianuarie 1955 aproximativ a 7-a parte din întregul export lunar al acestei ramuri industriale.

Vorbînd despre înviorarea produsă

în comerțul anglo-sovietic și despre creșterea schimbului de mărfuri care a avut loc în 1955, trebuie menționat că această dezvoltare ar fi putut fi și mai însemnată dacă ea nu ar fi fost împiedicată de interdicțiile în exportul în U.R.S.S. al unui mare număr de mărfuri curențe, în cadrul schimburilor comerciale internaționale.

Unul din factorii cei mai importanți care au determinat înviorarea comerțului anglo-sovietic în 1955 îl constituie slăbirea încordării internaționale, care a creat condiții favorabile comerciale existente și stabilirii de noi relații comerciale între firmele engleze și organizațiile sovietice.

În extinderea comerțului anglo-sovietic o mare însemnătate au avut-o vizitele reciproce de specialiști din diferite ramuri ale economiei naționale a ambelor țări. În 1955, Anglia a fost vizitată de multe delegații sovietice care au studiat posibilitățile de producție ale acestei țări. Un rol pozitiv l-au jucat, de asemenea, vizitele la Moscova ale reprezentanților unor firme engleze, fapt care le-a dat posibilitatea stabilirii unui contact personal cu conducătorii ai organizațiilor comerciale sovietice, contact atît de important în relațiile comerciale. În Anglia se află acum grupul de energeticieni sovietici în frunte cu vicepreședintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., G. M. Malenkov.

Nu încapă îndoială că, în prezent, există, pentru viitor, posibilități favorabile de largire a comerțului dintre Uniunea Sovietică și Anglia. Acest comerț este avantajos ambelor părți și există premisele necesare dezvoltării lui.

În ce privește poziția Uniunii Sovietice în problema comerțului exterior, ea este bine cunoscută. Această poziție a fost din nou clar definită la Congresul al XX-lea al P.C.U.S. În opoziție cu lozincă Blocului Atlanticului de nord — „Să ne înarmăm!” noi proclamăm lozincă — „Să facem comerț!” — a declarat în Raportul făcut la Congresul al XX-lea al P.C.U.S., N. S. Hrușciov.

În cel de al șaselea plan cincinal de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. se prevede largirea considerabilă a relațiilor comerciale cu toate statele.

Existența celor două piețe mondiale nu numai că nu exclude ci, dimpotrivă, presupune un comerț avantajos între toate țările, comerț dictat de înșăși necesitatea diviziunii sociale a muncii.

(Din „Pravda”)

Note

Afacerile sint afaceri...

De curînd a fost înregistrat un record original în direcția ba, ocoirii celor mai frumoase fape și simfă-minte omenești. Oricine este incredînd că adoptarea unui copil izvorăște dintr-un sentiment de înaltă umanitate. În S.U.A., însă, s-au găsit oameni care au izbutit să transforme și acest act plin de noblețe sufletească, într-o sursă de beneficiu.

După cum relatează un senator american, Kefauver, s-a descoperit că, anul trecut, beneficiile obținute de pe urma adopțiilor de copii au atins cifre astronomice. „Mii de copii, asemenea unor saci cu făină, sint neogociți în vederea adopțiilor lor la prețuri variînd între 500 și 3.500 dolari”.

„Se vînd spre adoptare...”. În S.U.A. nu există lege care să permită oficial comerțul cu copii. Acest comerț, însă, se face intens sub smerita mască a adopțiilor. La bursa neagră se vînd și se cumpără copii pe credit sau cu bani peșin. După care urmează actual „adopțiilor” lor. În ultimii ani au fost „adopțiți” în felul acesta 150.000 de copii.

De ce s-a hotărît numitul senator american să dezvăluie această liciditate afaceristă? Trebuie spus că simplități fapt al vînzării copiilor nu-l supără de loc pe senator. Dacă supără ceva este că vînzarea nu se poate face pe față, ci sub masca celei mai smerite viclenii. Senatorul Kefauver se crede om cinstit — de aceea el cere să se legitimize comerțul cu copii în Statele Unite.

În definitiv, de ce să existe norme de vînzare a automobilelor și să nu existe și norme de vînzare a copiilor? De ce să fim alți de nedreptiți cu copiii? — se întreabă el.

Senatorul american îl ține isonul și un corespondent al unei agenții tot americane: „Copiii trebuie declarați comerțul cu copii. Acest comerț, însă, se face intens sub smerita mască a adopțiilor. La bursa neagră se vînd și se cumpără copii pe credit sau cu bani peșin. După care urmează actual „adopțiilor” lor. În ultimii ani au fost „adopțiți” în felul acesta 150.000 de copii.

De ce s-a hotărît numitul senator american să dezvăluie această liciditate afaceristă? Trebuie spus că simplități fapt al vînzării copiilor nu-l supără de loc pe senator. Dacă supără ceva este că vînzarea nu se poate face pe față, ci sub masca celei mai smerite viclenii. Senatorul Kefauver se crede om cinstit — de aceea el cere să se legitimize comerțul cu copii în Statele Unite.

În definitiv, de ce să existe norme de vînzare a automobilelor și să nu existe și norme de vînzare a copiilor? De ce să fim alți de nedreptiți cu copiii? — se întreabă el.

Senatorul american îl ține isonul și un corespondent al unei agenții tot americane: „Copiii trebuie declarați comerțul cu copii. Acest comerț, însă, se face intens sub smerita mască a adopțiilor. La bursa neagră se vînd și se cumpără copii pe credit sau cu bani peșin. După care urmează actual „adopțiilor” lor. În ultimii ani au fost „adopțiți” în felul acesta 150.000 de copii.

Recruitori

Orice om cu grijile lui. Nu-l lipsită de griji nici direcția care se ocupă cu completarea efectivului armatei S.U.A. Judecînd după fapte, operațiile de recrutare în această țară merg foarte bine.

După cum relatează presa străină, în restaurante, frizerii și alte localități publice de acest fel care sint deschise populației de culoare din Statele Unite au apărut afișe ale susținerii direcții, afișe avînd următorul conținut: „Tineri negri! Sînteți victime ale prejudiciilor rasiale? Fetele albe refuză să-și petreacă timpul cu voi? Ca soldați în armata Statelor Unite puteți pleca peste graniță, unde veți fi încadrîți în țările aliaților noștri și veți fi bine plățiți. În ochii popoarelor din acele țări veți fi oameni bogăți, deoarece puterea de cumpărare a banilor voștri este de cinci ori mai mare decît a valutei locale. Americani de culoare! Fetele din țara voastră vor fi gata să vă dea în casă și să vă îngrijească.”

Germania și Anglia abia așteaptă să audă risul vostru sănătos. Inrolați-vă chiar astăzi în armata S.U.A.!”

Textul acestui afiș „original”, este reprodus de ziarul „Effentlicher Anzeiger” din Germania occidentală. Ziarul este sincer indignat de această bătaie de joc adresată poporului englez și celui german, de această grosolană adresă demnității femeilor engleze și germane. Intr-o notă intitulată „Fetele sint pradă pentru distacția ocupanților?” un alt ziar vest-german — „Freies Volk” — scrie: „Tinerii negri, față de care în țara lor se manifestă o atitudine ca față de oameni de mina treia și care cad victime înșășiului și altor represalii, nu manifestă, desigur, cu toate fîgăduiele ce li se dau, dorința de a veni în Germania sau în Anglia ca soldați în armatele de ocupație. Negrii din S.U.A. participă activ la lupta poporului american pentru pace”.

Mitul unei „idile”

Recent, ministrul Muncii al S.U.A., Mitchell, a tinut o cuvîntare care n-a răsit deloc să fie trecută cu vederea. El a încercat să prezinte un amplu tablou asupra vieții nespuse de fericite a muncitorilor americani. „Ceea ce se petrece în țara noastră — spune el — nu poate fi numită simplă coexistență între industriști și muncitori. Aceasta constituie rezultatele intruchipării ideii colaborării între ei. Sistemul libertății economice a dus la o largă și justă repartiție a produselor muncii... În America, teoria lui Marx cu privire la exploatarea oamenilor muncii este anacronică”.

Astfel, dacă e să credem pe dl. Mitchell, în S.U.A. relațiile între clase sint idilice. Capitalismul ar face totul pentru fericirea proletarilor, iar aceștia li răspund, mulțumii și recunoscători. În același fel, Tabloul este intr-adevăr idilic.

Din nenorocire, însă, pentru prea fericitul ministru. Impotriva afirmațiilor lui se ridică fapele. Cu un an în urmă, ziarul „Christian Science Monitor” sublinia cu amărăciune: „Anul 1955 va fi cel mai turfos an din istoria relațiilor de muncă”.

Ziarul n-a greșit. Valurile de greve care au avut loc anul trecut în întreaga Americă, au arătat cu țarie că oamenii muncii americani nu consideră sistemul de repartiție a produse-

lor muncii deloc just. Au făcut grevă oțelarii și minierii, constructorii și muncitorii din industria cauciucului docheri și telefonisti, electricieni, șoferi și vîtmani — zeci și zeci de mii de oameni.

Impotriva muncitorilor care au făcut grevă au fost adoptate cele mai „energetice” măsuri. În asemenea condiții e greu ca relațiile dintre industriști și muncitori să mai poată fi numite simplă coexistență...

Răspuns la întrebarea dacă e învechită sau nu pentru America teoria lui Marx, îl dă mai ales faptul că poliștii din Detroit au căpătat o nouă uniformă căreia i se adaugă printre altele și armuri din oțel. Poliția a hotărît — relatează agenția United Press — „să se apere împotriva gloanțelor pe care le poate primi din partea persoanelor care ridică baricade”. E lesne de înțeles la cine face aluzie agenția. E vorba, firește, de șomeri care, în Detroit, capitala automobilelor americane, se numără cu mii. Rămîntînd fără mijloace de existență, acești oameni care n-au cîștigat, după cum se vede, cuvîntarea ministrului Muncii — și de aceea nu au aflat cit sint ei de fericiti — își arată fâjșii indignarea.

Pe fondul acestei uniforme poliștinești de modă nouă, teoria lui Marx nu pare deloc învechită.

Recent, ministrul Muncii al S.U.A., Mitchell, a tinut o cuvîntare care n-a răsit deloc să fie trecută cu vederea. El a încercat să prezinte un amplu tablou asupra vieții nespuse de fericite a muncitorilor americani. „Ceea ce se petrece în țara noastră — spune el — nu poate fi numită simplă coexistență între industriști și muncitori. Aceasta constituie rezultatele intruchipării ideii colaborării între ei. Sistemul libertății economice a dus la o largă și justă repartiție a produselor muncii... În America, teoria lui Marx cu privire la exploatarea oamenilor muncii este anacronică”.

Astfel, dacă e să credem pe dl. Mitchell, în S.U.A. relațiile între clase sint idilice. Capitalismul ar face totul pentru fericirea proletarilor, iar aceștia li răspund, mulțumii și recunoscători. În același fel, Tabloul este intr-adevăr idilic.

Din nenorocire, însă, pentru prea fericitul ministru. Impotriva afirmațiilor lui se ridică fapele. Cu un an în urmă, ziarul „Christian Science Monitor” sublinia cu amărăciune: „Anul 1955 va fi cel mai turfos an din istoria relațiilor de muncă”.

Ziarul n-a greșit. Valurile de greve care au avut loc anul trecut în întreaga Americă, au arătat cu țarie că oamenii muncii americani nu consideră sistemul de repartiție a produse-

lor muncii deloc just. Au făcut grevă oțelarii și minierii, constructorii și muncitorii din industria cauciucului docheri și telefonisti, electricieni, șoferi și vîtmani — zeci și zeci de mii de oameni.

Impotriva muncitorilor care au făcut grevă au fost adoptate cele mai „energetice” măsuri. În asemenea condiții e greu ca relațiile dintre industriști și muncitori să mai poată fi numite simplă coexistență...

Răspuns la întrebarea dacă e învechită sau nu pentru America teoria lui Marx, îl dă mai ales faptul că poliștii din Detroit au căpătat o nouă uniformă căreia i se adaugă printre altele și armuri din oțel. Poliția a hotărît — relatează agenția United Press — „să se apere împotriva gloanțelor pe care le poate primi din partea persoanelor care ridică baricade”. E lesne de înțeles la cine face aluzie agenția. E vorba, firește, de șomeri care, în Detroit, capitala automobilelor americane, se numără cu mii. Rămîntînd fără mijloace de existență, acești oameni care n-au cîștigat, după cum se vede, cuvîntarea ministrului Muncii — și de aceea nu au aflat cit sint ei de fericiti — își arată fâjșii indignarea.

Pe fondul acestei uniforme poliștinești de modă nouă, teoria lui Marx nu pare deloc învechită.

Primăvara pe stadioane

A început întrecerea maștrilor fotbalului sovietic. În șase orașe ale U.R.S.S. a fost înălțat duminică, 1 aprilie, steagul campionatului U.R.S.S. pe anul 1955. Douăsprezece echipe au pornit lupta pentru cucerirea preioaselor trofee puse în joc, titlul și medaliile de campion a

covei au evoluat strălucit, cîștigînd toate cele 6 meciuri susținute cu un goal-averaj de 22-5.

În schimb, al doilea campionat, desfășurat în toamna aceluiași an, a revenit echipei Spartak. Pînă în anul 1940, aceste două echipe luptă aprig pentru supremație. Victoria este de partea dinamoiștilor în anul 1937 și 1940, în schimb Spartak cîștigă în 1938 și 1939.

Primum campionat post-belic (1945) revine din nou echipei Dinamo. Atunci, intră în primul plan al fotbalului sovietic formația militarilor T.D.S.A. (pe atunci T.D.K.A.) Din 6 campionate desfășurate între anii 1946—1951, militarii au cîștigat 5, lăsdînd o singură dată (în 1949) primul loc dinamoiștilor. Din 1952, începe din nou o perioadă de supremație a echipei Dinamo, care cîștigă toate campionatele, cu excepția celui al anului 1953, revenit, după o intrerupere de 14 ani formației Spartak.

Din această scurtă însuirire vedem că cele 17 campionate ale U.R.S.S. au fost „împărțite” între 3 echipe din Moscova în felul următor: Dinamo — de opt ori campion; Spartak — de 5 ori; T.D.S.A. — de patru ori.

De alifet, aceste echipe au reputați și cele mai concludente victorii pe plan internațional, furnizînd majoritatea ju-

Campionii U.R.S.S. și-au deplasat lotul de bază la Lesliade. N-au lipsit din echipă binecunoscuții Iușin, Rodionov, Krijevski, Ilin, Rjikin. În primul meci, dinamoiștii au înfrînt echipa puzăului cu 1-0, campionii au reușit să învingă la 2-1. A doua înfrîngere însă, cu Lokomotiv Moscova, n-a fost tot atât de favorabilă. Feroviarul a jucat excelent, cîștigînd cu 4-2. În sfîrșit, în al treilea joc, Dinamo a învins cu 3-1 Rezervele de Muncă.

Echipa T.D.S.A. — deținătoarea Cupei U.R.S.S. — n-a reușit în meciurile de antrenament rezultate concluzive: 1-1 cu Casa Ofițerilor din Tbilisi și 0-0 cu cea din Sverdlovsk. Un lucru însă s-a putut constata: formația excepțională a vînzătorului Razinski.

Spartak Moscova a venit la Soci fără cîștig din jucătorii săi de bază. Sainikova a rămas la Moscova pentru a-și susține examenele la facultate, iar Tatușin și Simonian — din motive de sănătate. Nuri de mirare că în primul meci, cu Metalurg (Zaporojie) fostii campioni au trebuit să se mulțumească cu un rezultat de egalitate (0-0).

În schimb, în celelalte două jocuri, cu formația completă, Spartak a învins Lokomotiv (4-2) și Rezervele de Muncă (1-0). În cursul jocurilor de antrenament, cel mai eficient înaintea a fost cîntător atancat feroviar, Vorosișin, care în patru meciuri a înscris șase goluri.

Campionatul de fotbal al U.R.S.S. a început. Pe tabela concursului au fost înscrise primele victorii, primele înfrîngeri. Anul acesta, echilibrul de valoare al echipelor este sensibil, așa că lupta se anunță aprigă. Cine va îmbrăca tricourile purpurii este campionul, cu vor reveni medaliile de aur: Dinamo, Spartak, T.D.S.A.? Sau poate că tradiția a 20 de ani va fi întreruptă și titlul va reveni în gleria de trofee a unei alte echipe...

VALERIU CHIOSE